

พื ม พิ คั า
สำนักพิมพ์

ปาฏิหาริย์รัก *L* ไม่เคยเลือน

หัวใจแบ่งเป็นสอง...กับรักที่ต้องเลือก

ช้อนกัลลีน

ปาฏิหาริย์รัก *C* ไม่เคยเลือน

ซ่อนกลิ่น

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซัดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๗ ค ๑

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๕๗

ปาฏิหาริย์รักไม่เคยเลือน

ผู้เขียน : ช่อนภาลิน

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2104-8

ราคา ๓๔๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปานชนา เมธวัชร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธัญภาทร์ ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลภิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การชำรุดไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์โดย กระต่ายกอนอวยสายตากอินริต้า www.greenread.com</p>
---	---

คำนำนักเขียน

เขียนนิยายในนามชื่อนกกลินมากี่หลายเล่ม ในแต่ละเรื่องก็มีที่มาที่ไปของพลอตและตัวละครต่างๆ กันไป เรื่อง*ปาฏิหาริย์รักไม่เคยเลือน*เล่มนี้นับได้ว่าเป็นเรื่องที่ ๓๐ พอดิบพอดี มีที่มาของพลอตแตกต่างจากเรื่องอื่นอยู่เหมือนกัน เพราะเป็นเรื่องที่มีแรงบันดาลใจมาจากนักแสดงหญิงท่านหนึ่ง แต่จะเป็นใครนั้น ผู้อ่านเปิดเข้าไปอ่านในเรื่องก็คงจะรู้กันได้

เรื่องของเรื่องก็คือ ตัวเองได้มีโอกาสชมภาพยนตร์ที่นักแสดงสาวคนนี้เป็นนางเอก แล้วก็รู้สึกว่าเขาช่างงดงามเหลือเกิน เลยอยากเขียนนิยายสักเรื่องให้เธอเป็นนางเอก ที่นี้ก็มาคิดว่าจะสร้างพลอตยังไงดี นั่งมองหน้านักแสดงคนนั้นแล้วก็คิดว่าสวยๆ แบบนี้คงมีผู้ชายมาให้เลือกเยอะแ่ๆ ทั้งในเรื่องที่ดูก็มีธีมรักสามเส้าเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ก็เลยได้ไอเดียว่าน่าจะเป็นเรื่องรักสามเส้าที่ทำให้เธอต้องเลือกใครคนใดคนหนึ่ง ระหว่างรักแรกที่ยังตราตรึงใจอย่างไม่เคยลบเลือน กับรักครั้งใหม่ที่เธอตกลงใจจะสร้างอนาคตร่วมกัน ก็เลยได้เป็นนิยายเรื่อง*ปาฏิหาริย์รักไม่เคยเลือน*ขึ้นมา ส่วนเรื่องราวจะเป็นอย่างไร น่าติดตามขนาดไหน หรือสาวเจ้าจะเลือกใคร เชิญเปิดอ่านได้เลยครับ

สุดท้ายนี้ก็ต้องขอขอบคุณทุกคนที่เกี่ยวข้อง ที่ทำให้เรื่องราวรักสามเส้าเรื่องนี้กลายเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์แบบขึ้นมา ขอขอบคุณนักอ่านที่รักทุกท่านที่สนับสนุนชื่อนกกลินด้วยดีเสมอมา

ขอบคุณจากใจ
ชื่อนกกลิน

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

ปลายฤดูร้อน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ปวีร์ ธีสวัสดิ์ รู้สึกตัวตื่นขึ้นด้วยเสียงนาฬิกาปลุกบนโต๊ะหัวเตียง
ท่วงทำนองแห่งดนตรีคลาสสิกเบียดแทรกโหมงยามอันเงิบสงัดของเช้าอัน
สดใสบ้างเป็นระยะ เขาบิดกายด้วยความคร้านเล็กน้อย ก่อนจะเอี้ยวตัวไปกด
ปุ่มปิดเสียงดนตรีนั้นทิ้งแล้วพลิกตัวกลับมานอนแผ่ดังเดิม

ชายหนุ่มลืมหืมตาอย่างงัวเงีย แต่ก็ต้องแปลกใจจนต้องเลิกคิ้วเมื่อยัง
คงเห็นนางเงือกสาวที่ดำผุดดำว่ายอยู่ในทะเลนันทราของเขาเมื่อครู่ปรากฏ
เลื่อนรางอยู่บนผ้าเปดานสีขาวยุ่กันอันเต็มไปด้วยกากเพชรประดับเป็นรูป
ท้องทะเลระยิบระยับ ก่อนจะจางหายไปราวกับควันธูปที่ถูกลมพัด

เขายิ้มมุมปากเล็กน้อยอย่างพึงใจ แม้ภาพฝันเหล่านั้นจะจางหายไป
แล้ว แต่ความงดงามอย่างไม่มีที่ติของนางเงือกตนนั้นก็ติดตรึงใจเขามีรู้อยู่
ไม่ว่าจะเป็นที่อณูแห่งสี่เขี้ยวมรกตล้อมพราย เหวองค์ที่อ่อนบนอันอวบอ้อมขาว
ผ่องราวกับไม่เคยต้องแสงอาทิตย์ซึ่งมีเพียงเปลือกหอยเล็กๆ ปกปิดยอด
ปทุมกันเอาไว้เท่านั้น ผมยาวของเธอสยายไปตามกระแสธารา และสิ่งหนึ่ง

ที่สวยงามหาได้เปรียบนั้นก็คือใบหน้าของเธอ

ร่างกายที่เพิ่งตื่นกลับมีพลังขึ้นมาเมื่อนึกถึงวงหน้างามดุจจันทร์เต็มดวง เรื่องราวตนนั่นทำให้เขานึกถึง...ดาวิกา วิศวกรรมหญิงสาวที่เปี่ยมไปด้วยความน่ารัก รอยยิ้มของเธอทำให้หัวใจของเขาขึ้นบานทุกครั้งที่เห็นหรือนึกถึง จมูกเล็กๆ ของเธอน่าหยิกเล่นไปเสียทุกที่ที่มอง แก้มของเธอใสกระจ่าง มีเส้นเลือดฝอยเล็กๆ และรอยบุ๋มกระจุ่มกระจิมปรากฏให้เห็นในเวลาที่เขายิ้ม ดวงตาของเธอกลมโต นัยน์ตาดำลึบจนเขาแทบมองเห็นดวงดาวแห่งราตรีกาลอยู่ภายในนั้น

‘วันเกิดปีนี้ คุณจะทำอะไรเป็นอย่างแรกคะ’

‘ผมจะมาหาคุณ และขอของขวัญจากคุณ’

เธอมองหน้าเขาแล้วหัวเราะเบาๆ ‘อยากได้อะไรล่ะคะ จะได้เตรียมไว้ให้’

‘เอาไว้ถึงวันเกิดของผม แล้วผมจะบอกคุณ’

คิ้วเรียวโค้งต้งคันศรขมวด ‘อ้าว...แล้วฉันจะเตรียมของขวัญอันไหนล่ะนั้น’

‘มันเป็นของที่คุณมีอยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับว่า...’ เขาทอดเสียงก่อนจะยิ้มเมื่อเห็นเธอรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ

‘อะไรคะ’ เธอถามด้วยความกระตือรือร้น

‘เขายิ้ม ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะให้ผมหรือเปล่าเท่านั้น’

ปวีร์กะพริบตาซ้าๆ ยิ้มให้ความทรงจำที่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่กี่วันมานี้ เขาขยับตัวขึ้นไปนั่งอิงหัวเตียงบนวามนุ่มในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน หันไปมองโต๊ะข้างเตียงแล้วเอื้อมมือไปหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงมาเปิดออก ปรากฏของสิ่งมีค่าเจิดจ้าระยิบระยับ มันคือเพชรที่ถูกเจียรระโนมาอย่างประณีตบรรจงขนาดและน้ำหนักบ่งบอกว่าเป็นสิ่งมีค่ามหาศาล แต่เมื่อเทียบกับสิ่งที่เขาจะได้กลับมา ปวีร์กลับไม่เสียตายนเงินที่เสียไปเพื่อแหวนวงนี้สักนิด

ชายหนุ่มยิ้ม แหวนวงนี้จะเป็นที่โอบรัดเข้ากับเธอเอาไว้ด้วยกัน
จนแก่จนเฒ่า

ใช่แล้ว...วันนี้เขาจะขอดาวิกาแต่งงาน และหากเธอตอบตกลง เขาก็
เธอจะได้ใช้ชีวิตร่วมกันไปจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งลับลาโลกนี้ไป

ทุกๆ เซ้านับจากนี้ เขาจะไม่ต้องตื่นขึ้นมาคนเดียวเหมือนวันนี้อีกแล้ว
จะเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขแค่ไหนกันนะ ถ้าตื่นมาแล้วเห็นดวงตากกลมโต
อึ้งงมงายของเธอทอประกายแจ่มใสมองมาทางเขา จะดีแค่ไหนถ้าได้เห็น
ริมฝีปากอวบอ้วนคลี่ยิ้มให้เขาอย่างจริงใจเมื่อเขาลืมหูลืมตาของเธอ และจะดีแค่ไหน
กันนะ ถ้าได้เห็นดวงหน้าเนียนใสที่ไม่เคยเลือนหายไปจากหัวใจของเขา
เลยแม้แต่ในยามนิทราตลอดเวลา

อาการอ้อยอิ่งยามเช้ายังคงอยู่ มันทำให้ปวีร์มีเวลาสำหรับทบทวน
ความหลัง เขานึกถึงวินาทีที่พบดาวิกาครั้งแรกเมื่อหกปีที่แล้ว...

หลังเปิดภาคเรียนปีการศึกษา ๒๕๔๖ ได้ไม่กี่วัน งานรับน้องของ
มหาวิทยาลัยก็มาถึง ตอนนั้นเขาเพิ่งเลื่อนชั้นขึ้นเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สามของ
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีหมาดๆ บรรยายภาคภายในมหาวิทยาลัย
เต็มไปด้วยความคึกคัก เขากับเพื่อนซึ่งเป็นนักกิจกรรมตัวยงร่วมกันจัดซุ้ม
ต้อนรับพวกนักศึกษาใหม่อย่างกระตือรือร้น และเมื่อเด็กปีหนึ่งชุดแรกมา
ถึงซุ้ม โลกทั้งโลกของเขาก็หยุดหมุนโดยพลัน

เธอเป็นเด็กปีหนึ่งเอี่ยมอ่องคณะเดียวกันกับเขา ใบหน้าและเรือนร่าง
ของเธอโดดเด่นที่สุดในหมู่เพื่อนฝูง แม้ว่าทุกคนที่ห้อมล้อมรอบตัวเธอต่าง
ก็ตุงตามราวกับกลุ่มเด็กปีหนึ่งกลุ่มนั้นเป็นกองประกวดนางสาวไทยก็ตาม
แต่สำหรับเขาแล้ว เธอเปล่งประกายเจิดจรัสกว่าใคร

ดาวิกาไม่เหมือนผู้หญิงคนไหน ดวงตางามของเธอจับใจเขาตั้งแต่
แรกเห็น เขารู้ในวินาทีแรกด้วยซ้ำว่าเธอคือผู้หญิงที่เขาต้องการจะมีชีวิตคู่
ด้วยไปตราบนานเท่าที่ลมหายใจสุดท้ายของเขาจะหมดลง...และนั่นก็เป็นอีก
เหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาต้องมาถือแหวนวงนี้อยู่ในมือ ท่ามกลางบรรยากาศ

อันน่ารื่นรมย์ในเช้าวันนี้

หลังจากงานรับน้องวันนั้น ปวีรีใช้เวลาตลอดสองปีให้ร่วมวิทยาลัยตามจีบเธอ ทว่าแม้เขาจะถูกเพื่อนร่วมมหาลัยยกให้เป็นเดือน แถมยังมีฐานะทางบ้านที่ร่ำรวยมากจากกิจการโรงแรมและรีสอร์ทหรูทั่วประเทศก็ตาม แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะเอาชนะใจดาวิกาได้ หลายครั้งที่เขาถูกเธอแหวกใส่ด้วยอารมณ์รำคาญ หลายครั้งที่เธอหลบหน้าเขา บางครั้งทำเอาเขาถึงกับท้อ เพราะไม่เคยเจอผู้หญิงที่ต่อต้านเสน่ห์ของเขาได้เช่นเธอ

สุดท้ายเขาจบปีสามด้วยเกรดเอทุกวิชา แต่กลับได้เอฟเรื่องการจีบสาว

ปวีรีมารู้ภายหลังจากเพื่อนๆ ของเธอบางคนที่แอบเชียร์เขาว่าดาวิกาไม่ได้ตั้งใจร้ายใจเขา แต่ที่เธอหลบหน้าเขานั้นก็เป็นเพราะเธอตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่เอาไว้ว่าตลอดสี่ปีที่ศึกษาอยู่ในมหาลัยอันมีเกียรติแห่งนี้ เธอจะตั้งใจเรียนและไม่ข้องแวะกับเรื่องความรักอย่างเด็ดขาด

นั่นเพราะในอดีต ครอบครัวของดาวิกาต้องเผชิญความเจ็บปวดเพราะการต่วนตัดสินใจแบบไม่คิดหน้าคิดหลังเกี่ยวกับเรื่องรักในวัยเรียนมาแล้วถึงสองครั้งสองครา

دنุพล วิศวกรรม พี่ชายของเธอทำให้ผู้หญิงท้องตั้งแต่อยู่ปีสอง เมื่อชายหนุ่มรู้จักตัดสินใจพาคนรักไปทำแท้งที่คลินิกเถื่อนแห่งหนึ่งย่านชานเมืองยังไม่ทันได้คร่าชีวิตน้อยๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้น ตำรวจก็นำกำลังบุกคลินิกแห่งนั้นเสียก่อน พี่ชายของเธอกับคนรักถูกจับและต้องขึ้นโรงขึ้นศาลในเวลาต่อมา แม้ว่าผู้หญิงคนนั้นกับพี่ชายของเธอจะไม่ถูกเอาผิดทางกฎหมายอาญา โทษฐานที่ยอมให้คนอื่นทำให้ตนแท้งลูกและสับสนุนให้ผู้อื่นทำให้หญิงแท้งลูก เพราะยังไม่ทันลงมือ แต่ชื่อเสียงเกียรติยศของครอบครัวที่สั่งสมมานานก็ถูกทำลายลงสิ้นแล้ว ผู้หญิงคนนั้นต้องลาออกจากมหาลัย พี่ชายของเธอต้องรับผิดชอบทุกอย่างที่เขาทำด้วยการพำภรรยาไปอยู่ต่างประเทศเพื่อลบชื่อครหาต่างๆ นานา

ส่วน ดลยา วิภูววรรณ พี่สาวของเธอก็เกิดไปต้องตาต้องใจหนุ่มรั้วมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่เขาคอนั้นมีฐานะไม่ดี ทางบ้านของเธอจึงไม่เห็นด้วย รวมทั้งยังมีบาดแผลลึกอยู่ในใจจากการที่ถูกชายคนโตต้องหลบลิ้นหนีหน้าสังคมไปอยู่ยงแดนไกล ทั้งคู่จึงก็ดกกันความรักต่างฐานะนี้ทุกวิถีทาง สุดท้ายพี่สาวของเธอก็หายเข้ากลีบเมฆไปกับผู้ชายคนนั้นก่อนจบการศึกษา ในรั้วมหาวิทยาลัยปีที่สองในอีกไม่กี่เดือน จนกระทั่งปานนี้ก็ยิ่งหาตัวไม่พบ

ความทุกข์ระทมของบุพการีถูกถ่ายทอดมาถึงตัวเธออยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน นั่นทำให้ดาวึกตั้งใจมั่นว่าเธอจะต้องศึกษาให้จบ นำปริญญาบัตรไปปลอบประโลมใจบิดามารดาให้คลายความโศกเศร้าจากความผิดหวังที่ผ่านมาให้ได้ และตั้งใจอีกว่า เธอจะต้องรักอย่างมีสติ และไม่ปล่อยให้ความรักมาทำลายตัวเองเด็ดขาด

ปวีร์มีเวลาอีกแค่ปีเดียวก่อนจะจบการศึกษาที่จะทำให้เธอยอมใจอ่อนให้ได้ เขาจึงไม่มีเหตุผลที่จะต้องถอยหลัง ดังนั้นเมื่อเปิดภาคการศึกษาใหม่ เขาจึงเดินหน้าลุยเต็มที่ แล้วในที่สุดความไม่ยอมแพ้ใครและความแน่วแน่จริงใจของเขาก็กลายเป็นแรงผลักดันทำให้เขาเอาชนะใจเธอได้ ในวันที่ใกล้จะจบเทอมแรก วันนั้นดาวก็รับไมตรีของเขา แต่ก็ได้ตั้งกฎ ตั้งข้อแม้มากมายหลายอย่างเหลือเกิน ขนาดเรื่องถูกเนื้อต้องตัวก็เป็นเรื่องใหญ่ที่เขาไม่ควรมองข้ามเลยทีเดียว

ตลอดเวลาที่ดาวก็ยังไม่จบการศึกษานั้น กฎต่างๆ ที่เธอตั้งขึ้นทำให้เขารู้ซึ่งถึงคำว่า 'รอกอย' เพราะตั้งแต่จำความได้ ความที่ครอบครัวมีฐานะดี ทำให้อะไรที่เขอยากได้ เขาก็ต้องได้ แต่คราวนี้การรอกอยที่วากลับทำให้เขารู้สึกว่าความรักของเขามีค่ามากมายจนไม่อาจประเมินได้ ดาวึกกลายเป็นสิ่งล้ำค่ามากกว่าแก้วแหวนเงินทองใดๆ เขาเฝ้ารอกอยและเฝ้าคิดไปว่า วันใดที่เขาได้ความรักนั้นมาครอบครอง วันนั้นคงเป็นวันที่เขามีความสุขที่สุดในโลก และเขาจะต้องทะนุถนอมความรักนั้นเอาไว้ยิ่งยงที่สุด トラบเท่าที่เขายังมีลมหายใจอยู่

และแล้ววันนั้นก็มาถึง

คืนนั้น...หลังงานเลี้ยงสอปลเสร็จ ปวีร์ไปรับและขับรถไปส่งเธอที่บ้าน แต่แทนที่เธอจะให้เขาส่งเธอที่หน้ารั้วบ้านเหมือนทุกครั้ง ดาวิกากลับชักชวน เขาให้เข้าไปไหว้บิดามารดาของเธอ ปวีร์ตื่นตะลึงเมื่อได้ยินคำชักชวนของเธอจนไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไร ดาวิกายิ้มแล้วหยอมมือของเขาจูงเข้าไปในบ้านอย่างไม่ให้เขาได้หันตั้งตัว

วินาทีที่มีมือของเธอสัมผัสกับมือของเขาเป็นครั้งแรกนั้น หัวใจของเขา วูบวาบไปด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ เขาไม่เคยคิดเลยว่าจะมีมือของผู้หญิง คนไหนนุ่มนวลและให้กระแสนอบอุ่นอย่างนี้แก่เขามาก่อน โพรงอกของเขา สว่างวาบไปด้วยความอิมเอม อยากหยุดเวลาชื่นชมความสุขลำนั้นไว้ตลอดกาล แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะระยะทางจากรั้วบ้านจนถึงอาคารหลังใหญ่ นั้นไม่ไกลขนาดสุดลูกหูลูกตาเสียเมื่อไหร่

ดาวิกาปล่อยมือเขาเมื่อมาถึงหน้าบ้าน บิดามารดาของเธอยืนคอยอยู่แล้ว ตอนแรกที่เขาเห็นท่านทั้งสองนั้น ดูเหมือนพวกท่านจะเป็นคนค่อนข้างเคร่งขรึม แวดตาของทั้งคู่บ่งบอกถึงความไม่ไว้วางใจในตัวเขานัก ซึ่งเขาเดาเอาว่าอาจเป็นเพราะพวกท่านผ่านเรื่องราวเลวร้ายเกี่ยวกับลูกๆ มามาก แต่เมื่อได้พูดคุยกันสักพัก เขาก็โล่งใจที่พวกท่านเปิดใจให้เขาได้มากกว่าที่เขา คิด ซึ่งเรื่องนี้คงต้องขอบคุณดาวิกา ที่การใช้ชีวิตของเธอตลอดหลายปีที่ผ่านมานั้นทำให้ทุกคนในบ้านเชื่อว่า เธอเป็นคนที่มีความคิดแบบผู้ใหญ่ รวมไปถึงการทำตัวเองให้อยู่ในกรอบศีลธรรมอันดีมาตลอด ทำให้การปรากฏตัวของเขาในวันนั้นเป็นเสมือนหยดน้ำที่ถูกลั่นกรองโดยเครื่องกรองที่มีประสิทธิภาพมาขั้นหนึ่งแล้วนั่นเอง

หลังจากพูดคุยกับบิดามารดาของดาวิกาได้สักพัก ปวีร์ก็ขอตัวกลับ ดาวิกามาส่งเขาที่รถ มือของเขาประสานกับมือของเธอตลอดเวลาตามเส้นทางที่สองข้างดาดขาไปด้วยทิวแถวกุหลาบสีแดงสดปลั่ง ซึ่งชูช่อรอคอยเขากับเธอรอไว้เป็นราชวงศ์แห่งดินแดนความรัก

ดาวีกากล่าวคำอำลาเขาด้วยน้ำเสียงใสดังแก้วเจียรระโน และก่อนที่
เขาจะได้หันตั้งตัว เธอก็ยึดตัวขึ้นมาประทับริมฝีปากของเธอบนแก้มของเขา
อย่างแผ่วเบา

วินาทีนั้นเขารู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นรูปปั้นศิลาที่หนักอึ้ง ได้แต่
ยืนตัวแข็ง กลั่นหายใจราวกับไม่ต้องการอากาศอีกแล้ว เขาถูกสะกดด้วย
ดวงตางามของเธอที่มองมา รอยยิ้มของเธอราวกับมีรัศมีเจิดจ้า แก้มแดง
ปลั่งของเธอบ่งบอกอารมณ์ได้อย่างมากมาย

มนตร์สะกดของดาวีกาคลายลงเมื่อเธอหันหลังให้แล้ววิ่งกลับเข้าบ้าน
ปวีร์รู้สึกได้ทันทีก่อนจะหายใจอีกครั้งว่า ผู้หญิงคนนี่คือทุกสิ่งทุกอย่าง
ของเขา คือคนที่เขาจะใช้ชีวิตร่วมด้วยไปจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย จมูมพิต
นั้นทำให้เขารู้สึกได้เลยว่าผู้หญิงคนอื่นในโลกนี้ไม่มีความสำคัญอีกแล้ว หนึ่ง
เดียวในใจของเขาคือเธอ และจะไม่มีวันเปลี่ยนไปเป็นอื่นได้อย่างแน่นอน
เธอคือผู้หญิงคนเดียวที่เขาต้องการใช้ชีวิตคู่ด้วย เธอคือทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ

และเธอคือชีวิตของเขา

ปวีร์ผลจากหัวเตี้ยงนุ่่มลุกขึ้นนั่งหลังตรง ยังคงจับจ้องประกายระยิบ
ระยับของเพชรหัวแหวน บอกตัวเองว่าวันแห่งการรอคอยมาถึงแล้ว วันนี้
เขาจะขอเธอแต่งงาน หลังจากบายเบี่ยงกับตัวเองมาตลอด เพราะต้องการ
พิสูจน์ให้บิดาและกรรมการผู้ถือหุ้นทุกคนของบริษัทเห็นว่าเขามีความ
สามารถเพียงพอสำหรับการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดของบริษัทในอนาคต

จริงอยู่เขาคือบุตรชายคนเดียวของ ปกรณ์ ธีรสวัสดิ์ ผู้ซึ่งเป็น
ประธานบริษัทพาราไดส์ กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ที่มีกิจการโรงแรมและรีสอร์ท
หรูหลายแห่งทั่วประเทศ แต่สำหรับบริษัทที่มีผู้ถือหุ้นมากมายเช่นนี้ก็ทำให้ปวีร์
ต้องพิสูจน์ตัวเองว่าจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดของบริษัทแทนบิดาได้หรือ
เปล่า และโครงการ พาราไดส์ ไรอร์แลนด์ รีสอร์ท ก็คือเครื่องพิสูจน์ความ

สามารถของเขาให้กรรมการผู้ถือหุ้นทุกคนได้ประจักษ์ โดยเฉพาะคุณกาญจนา ผู้ถือหุ้นอันดับสองของบริษัท ซึ่งเป็นผู้ที่เพิ่งกลายเป็นหุ้นส่วนชีวิตบิดาของเขาเมื่อไม่นานมานี้ด้วย

ปรกติปวีร์ไม่เคยระแคะระคายเรื่องชีวิตรักของบิดาเลยสักนิด เพราะนับตั้งแต่มารดาของเขาเสียชีวิตไป บิดาก็ครองตัวเป็นโสดมาตลอด จนกระทั่งเขาเรียนจบและเข้าไปเรียนรู้งานในบริษัท ท่านจึงแนะนำให้เขารู้จักกับคุณกาญจนา หุ้นส่วนใหญ่อีกคนของบริษัทว่าเป็นคนรักของท่าน ตอนนั้นเขาตกใจอยู่เหมือนกันที่ได้รู้ว่าบิดามีรักใหม่ แต่เมื่อพินิจกาญจนาย่างถ้วนถี่แล้ว เขาก็เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง เธอเป็นหญิงสาวที่มีความพร้อมทุกอย่าง ทั้งรูปร่างหน้าตา ความสามารถ และชาติตระกูล

คุณกาญจนายาวุฒิกว่าเขาราวยี่สิบปี และอ่อนกว่าบิดาของเขาราวสิบปีได้ เธอเป็นภรรยาของคุณธนา ภรรยาประสิทธิ์ทรัพย์ เพื่อนรักของบิดาเขา และเป็นผู้ที่ก่อตั้งบริษัทร่วมกันมาตั้งแต่ต้น คุณธนาล่วงลับไปเมื่อหลายปีก่อนทำให้ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายได้เข้ามาเป็นผู้ถือหุ้นแทน

ไม่นานหลังจากปวีร์ได้รับรู้ความสัมพันธ์ของบิดากับคุณกาญจนา ท่านก็ประกาศแต่งงานกับเธอในงานเลี้ยงปีใหม่ของบริษัท...เราสามคนจึงกลายมาเป็นครอบครัวเดียวกัน

หลายคนที่บริษัทคิดว่าชีวิตหลังแต่งงานของประธานกรรมการใหญ่คงถูกเป็นไฟด้วยความขัดแย้งระหว่างแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยง แต่พวกเขาคิดผิด ไม่มีเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นในศตวรรษนี้สวัสดิ์ เนื่องจากการอยู่ร่วมชายคา กับกาญจนาก็ทำให้ปวีร์ได้รู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เก่งไปเสียทุกอย่าง เพราะนอกจากเธอจะจัดการทุกอย่างภายในบริษัทได้เป็นอย่างดี เธอยังบริหารทุกอย่างภายในบ้านได้อย่างเป็นระเบียบอีกต่างหาก แม้กับตัวเธอเอง เธอก็ดูแลเอาใจใส่ราวกับเป็นลูกหลานของตัวเองเลยทีเดียว

แต่ในความสมบูรณ์แบบ ทุกคนยอมมีจุดบกพร่อง กาญจนาเองก็เช่นกัน เธอมีข้อเสียอย่างเดียวที่เขาค้นเจอได้อย่างเด่นชัดนั่นก็คือ เธอควบคุม

การ์นต์ ลูกชายคนเดียวที่ดูเหมือนจะเลือ่ดร้อน มุทะลุของเธอไม่ได้นั่นเอง
การ์นต์ที่ตอนนีกลายเป็นน้องชายของเขาแล้วนั้น มีอายุรุ่นราว
คราวเดียวกันกับดาวิกา แต่ความเอาถ่านกลับต่างกันลิบลับ วันๆ เขาจะ
ชอบไปซุกอยู่กับแก๊งรถซิ่ง จนกาญจนาต้องจับตัวส่งไปเรียนเมืองนอก
หลังจากเธอแต่งงานแล้วสักพัก เธอก็เรียกให้การ์นต์กลับมาช่วยงานที่บริษัท
แต่กลับทำอะไรไม่เป็นโล้เป็นพายนัก เอาแต่กว้างไปวันๆ จนพนักงานต่าง
เกรงกลัวไปตามๆ กัน ความร้อนไปถึงหุบกระณ์ จึงปรึกษากับภรรยาแล้ว
เรียกการ์นต์ไปอบรมยกใหญ่ ก่อนจะส่งไปบริหารงานริสอร์ทที่จังหวัด
เชียงใหม่และคาดโทษเอาไว้ว่าถ้าทำโครงการที่นั่นวุ่นวายหรือทำกำไรหดหาย
ไปแม้แต่เปอร์เซ็นต์เดียว ก็จะไม่ให้ออกจากบริษัทเสียเลย

สำหรับปวีร์เอง ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ทำอะไรเสื่อมเสียในบริษัท แต่บิดา
ของเขาก็ตัดสินใจให้ไปคุมโครงการใหม่ที่เกาะมันตากกลางทะเลอันดามัน ซึ่ง
เขาเองก็เต็มใจ เพราะนั่นเป็นโครงการที่เขาเป็นคนริเริ่มตั้งแต่ต้น และเขา
ยังใกล้ชิดกับดาวิกาซึ่งจะกลับไปทำงานและพักอาศัยอยู่ที่บ้านเกิดในจังหวัด
นั้นหลังจากจบการศึกษาได้

พาราไดส์ ไอร์แลนด์ ริสอร์ท สร้างเสร็จภายในขวบปีเดียว ก่อนจะ
ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วด้วยแผนการตลาดของเขา เพียงปีเดียวริสอร์ท
แห่งนี้ก็กลายเป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวซึ่งมีอันจะกินจากทั้งในและ
ต่างประเทศ ปวีร์กลายเป็นนักบริหารรุ่นใหม่ที่ถูกผู้คนในแวดวงจับตามอง
โดยเฉพาะผู้ถือหุ้นในบริษัทต่างๆ ยอมรับ และคาดหมายว่าหลังจากปกรณ์
ลงจากตำแหน่งประธานแล้ว เขาจะก้าวขึ้นเป็นประธานคนต่อไปได้อย่าง
แน่นอน

เมื่อพิสูจน์ตัวเองได้แล้ว บิดาจึงเรียกเขากลับไปปรับหน้าที่รองประธาน
กรรมการที่กรุงเทพฯ เพื่อเตรียมพร้อมก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งประธานแทนท่าน
ในอนาคต

วันนี้จึงถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง

ปวีร์มองดูแหวนเพชรในมือด้วยความอึ้งอัม ถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องเริ่มสร้างครอบครัวของตัวเองเสียที

เขาจะแต่งงานกับดาวิกา

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก ลุกจากเตียงแล้วถอดกางเกงขาลิ้นตัวเดียวที่ปกปิดร่างกายออก มองตัวเองในกระจกบานใหญ่แล้วยิ้มอย่างชื่นชม... มรดกอันล้ำค่าที่บิดาให้มานั้นยิ่งใหญ่เหลือพรรณนา เมื่อผนวกกับร่างกายอันสมบูรณ์แบบซึ่งเป็นผลมาจากการที่เขาวิ่งไปตามชายหาดของเกาะทุกเย็น เข้าฟิตเนสทุกวัน และทำงานอย่างกระฉับกระเฉงจนทุกสัดส่วนเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อไร้ไขมัน คงทำให้ดาวิกาถูกหญิงสาวหลายๆ คนอิจฉาได้ไม่น้อย

หลังจากนั้นเขาเดินเข้าห้องน้ำ เปิดฝักบัวทองเหลืองขนาดใหญ่ ปล่อยให้สายน้ำเย็นฉ่ำไหลไปทั่วร่างกาย เมื่อความสดชื่นปลุกให้สมองตื่นตัวรับวันใหม่แล้ว เขาก็เซ็ดตัว หยิบเสื้อโปโลแขนสีครีมมาสวมใส่พร้อมกับกางเกงยีนสีฟ้าตัวโปรด ไม่ลืมหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงใส่เอาไว้ในกระเป๋ากางเกง และสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้งก่อนจะออกมาจัดการอาหารเช้าที่ห้องอาหารไปพร้อมๆ กับสิ่งงานต่างๆ กับผู้ช่วยของเขา เนื่องจากจะต้องขึ้นฝั่งไปหลายวัน

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยจึงออกจากห้องอาหาร เดินไปตามทางเดินจนถึงสะพานเทียบเรือที่ทอดตัวยาวออกไปในทะเล สีขาวของแผ่นไม้ตัดกับสีครามของผืนน้ำและท้องฟ้าดูสวยงามอย่างหาใดเปรียบได้ มันคือสิ่งที่เขาภาคภูมิใจ เพราะได้เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบด้วย ภาพลึกลับรูปสะพานเทียบเรือที่เขาวาดไว้ถูกนำไปเป็นโจทย์ให้สถาปนิกนำไปใส่ไว้ในแบบ เขาต้องการทำเรือส่วนตัวที่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเที่ยวได้

ที่ปลายสะพานเทียบเรือมีเรือสปีดโบตส่วนตัวของเขาจอดสงบนิ่งอยู่ ปวีร์ไม่ได้ลงเรือในทันที เขาทรุดตัวลงนั่งยองๆ เอื้อมมือลงไปลูบขอบของแผ่นไม้แผ่นสุดท้ายแล้วยิ้ม รอยยิ้มที่เขาเป็นคนกริดยังคงอยู่ มันเป็นชื่อของเขากับดาวิกาที่มีรูปหัวใจเป็นตัวเชื่อม เธอเป็นแขกคนแรกของที่นี้ เขา

สลักชื่อเหล่านี้ลงไปในวันนั้น

ชายหนุ่มหิ้วกระเป๋าๆ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วกระโดดลงเรือ จากนั้นก็สตาร์ทเครื่องยนต์ ขับออกจากเกาะด้วยความเร็วพอเหมาะ พอถึงท่าเรือบนแผ่นดินใหญ่เขาก็ฝากมันเอาไว้กับคนดูแล แล้วตรงดิ่งไปยังรถกระบะแบบขับเคลื่อนสี่ล้อของตัวเองที่จอดเอาไว้ในที่จอดรถส่วนตัวของท่าเรือ

เขาขับรถไปตามถนนเลียบชายหาด เปิดหน้าต่างเพื่อรับสายลมและกลิ่นอายทะเล ก่อนจะเบี่ยงไปยังเส้นทางขึ้นภูเขาซึ่งทอดตัวไปยังบ้านของดาวิกา สองข้างทางเปลี่ยนจากบ้านเรือนร้านค้าและทะเลเป็นหน้าผาสูงชัน แต่ก็ยังคงได้ยินเสียงเกลียวคลื่นซัดเข้าหาฝั่งอย่างชัดเจน เขาเหยียบคันเร่งพารถแล่นไปอย่างรวดเร็วเพราะคุ้นเคยกับเส้นทางเป็นอย่างดี

ถนนสายนี้ไม่ค่อยพลุกพล่าน เนื่องจากเป็นโซนพักอาศัยของผู้มีอันจะกิน มีบ้านหลังใหญ่อยู่ไม่กี่หลังบนเขา หนึ่งในนั้นเป็นอาณาจักรอันกว้างใหญ่ของตระกูลวิภูววรรณ ทำให้หนทางค่อนข้างเรียบและเงียบเชียบ จะมีที่ต้องระวังสักหน่อยก็ตรงโค้งก่อนจะถึงบ้านของเธอเท่านั้น แต่มันก็ยังอยู่อีกไกล

จู่ๆ เขาก็นึกครึ้มอกครึ้มใจ อยากดูแหวนเพชรที่จะใช้ขอดาวิกาแต่งงานขึ้นมา จึงดึงมันออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วเปิดกล่องออกดูอย่างชื่นชม

“ใหม่ครับ แต่งงานกับผมนะ” เขาเอ่ยขึ้นมาลอยๆ หลายต่อหลายครั้ง ก่อนจะหัวเราะกับตัวเองอย่างขำขัน จากนั้นก็ปิดฝากล่องแล้วเก็บมันกลับเข้ากระเป๋ากางเกงยื่นตัวไปรด

ตอนนี้ถึงระยะเวลาที่ต้องผ่อนคันเร่งแล้ว เพราะไม่อย่างนั้นเขาอาจต้องหลุดโค้งข้างหน้าลงไปจมอยู่ใต้ทะเลแน่ๆ และถ้าเป็นอย่างนั้นรับรองได้ว่าดาวิกาคงจะได้ร่วมจัดงานศพให้เขาแทนที่จะได้ร่วมจัดงานแต่งงานกับเขาแน่ๆ

ชายหนุ่มยกเท้าขวาจากคันเร่งซ้ายๆ ก่อนจะย้ายมาที่เบรกแล้วกด

เหยียบเบาๆ เพื่อชะลอรถเตรียมเข้าทางโค้ง

“หือ?” บิวรีตกใจเมื่อไม่รู้สึกรัดแรงต้านที่ฝ่าเท้า เบรกจมลงอย่างง่ายตายกว่าที่มันควรจะเป็น จนกระทั่งเขาคดมันจนมิด ความตื่นตระหนกเบียดแทรกเข้ามาในจิตใจแทนอารมณ์รื่นรมย์เมื่อครู่ เขายกเท้าขึ้นก่อนจะเหยียบเบรกซ้ำหลายๆ ครั้ง แต่ผลสุดท้ายมันก็ออกมาเหมือนเดิมทุกครั้ง นั่นคือเขาเหยียบเบรกได้อย่างไรแรงต้านทาน และการเหยียบในตอนนั้นก็ไม่สามารถส่งผลให้รถชะลอความเร็วลงพอให้ประคองรถเข้าโค้งโดยไม่ตกหน้าผาลงไปด้านล่างได้

“ให้ตายสิ!” เขาสบถ สองมือกำพวงมาลัยแน่นอย่างไม่รู้จะทำอย่างไรกับสถานการณ์ฉุกเฉินเช่นนี้

ชายหนุ่มพยายามควบคุมสติ มือหนึ่งผละจากพวงมาลัยแล้วรีบกดปุ่มโอเวอร์ไดรฟ์ออน เปลี่ยนเกียร์จากอัตโนมัติมาเป็นเกียร์สามเพื่อหวังความเร็วรถให้มากที่สุด มันได้ผลอย่างที่ดี แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ประโยชน์มากเท่าไรในระยะทางสั้นเช่นนี้ โค้งมรณะอยู่ตรงหน้าห่างออกไปไม่กี่เมตรเท่านั้น เขาจึงกัดฟันหมุนพวงมาลัยซ้ายๆ เพื่อให้ด้านข้างรถเสียดสีกับไหล่ทางอันขรุขระให้มากที่สุด

ทว่า...ความพยายามทุกอย่างไม่เป็นผล ก่อนหน้านั้นเขาขับรถมาเร็วเกินไป กันชนหน้ารถกระแทกกับราวกันเสียงดังสนั่น รถคันโตพุ่งสู่ความเวี่ยงว้างของหน้าผาลูกสูงชันซึ่งด้านล่างนั้นเป็นทะเล ไม่กี่วินาทีต่อมา เขารู้สึกถึงแรงกระแทกอย่างหนักใต้ท้องรถ ก่อนที่โลกจะหมุนคว้างหลายตลบ แรงเหวี่ยงทำให้ศีรษะของเขากระแทกกับพวงมาลัยและหน้าต่างอย่างรุนแรงหลายต่อหลายครั้ง ความมีแรงจูงใจอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ทุกอย่างรอบตัวจะเต็มไปด้วยความมืดมิด ดวงตาของเขาคล้ายมีตบอดไปชั่วขณะ รู้สึกได้เพียงอย่างเดียวคือ...ร่างกายเปียกโชก

น้ำเต็มของทะเลโอบล้อมตัวเขาเอาไว้หมดแล้ว เขาพยายามออกจากรถที่กำลังดำดิ่ง แต่ก็ทำได้ยากเต็มที่ เพราะเร็วแรงที่มีอยู่ก็ไม่ว่าหายไ

ไหนเสียหมด ไม่ว่าจะตื่นนอนเท่าไรก็ออกไปไม่ได้เสียที เขาพยายามกลั้น
หายใจเพื่อไม่ให้ น้ำทะเลทะลักเข้าสู่ปอด แต่ก็นั่นแหละ ทรายใต้อากาศยัง
จำเป็นต่อการดำรงชีพของมนุษย์ การพยายามเอาชีวิตรอดด้วยการต่อต้าน
ธรรมชาติก็ทำได้ไม่นานนัก เขาเริ่มสำลักน้ำ สติสตั้งเริ่มพราเลือน

วินาทีก่อนที่สติสัมปชัญญะของเขาจะดับสูญ แสงสว่างวาบขึ้นจากที่
ใดสักที่ที่ไกลแสนไกล ชายหนุ่มใช้พลังเฮือกสุดท้ายลิ้มตาขึ้นมองไปยังจุด
นั้น

‘ใหม่’

เขานึกในใจเมื่อเห็นนางเงือกเหมือนในฝันเมื่อคืนปรากฏตัวขึ้น แต่
วินาทีต่อมาแสงสว่างนั้นก็ดับวูบลงไปพร้อมๆ กับสติสัมปชัญญะของเขา...

๒

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

เมื่อโทรศัพท์บนโต๊ะแผดเสียงขึ้นในห้องอันเงียบกริบ เสียงของมัน จึงดังก้องทรงพลังอย่างน่าเหลือเชื่อ ชัชวิน ภูสโรจ จึงรีบผละจากเอกสาร ด้านการเงินมากมายบนโต๊ะ เอื้อมมือไปคว้าหูโทรศัพท์พลางเหลือบมองไปที่หน้าต่าง ท้องฟ้าสีนวลที่ถูกระบายอยู่ในกรอบวงกบสีขาวถูกตกแต่งด้วยหยาดน้ำฝนที่เพิ่งหยุดไปไม่นาน ดวงจันทร์กลมโตที่ทอประกายแข่งกับหมู่ดาวระยิบระยับทำให้เขารู้ได้ทันทีว่าวันนี้เขาทำงานจนลืมเวลาอีกแล้ว

“นี่วันยังอยู่ที่ที่ทำงานอีกหรือคะ”

เสียงหวานแว่วมาตามสายจนเขาถึงกับสะดุ้ง

“ใหม่” ชายหนุ่มเล็กคิ้วขมวดขึ้นได้

“ก็ใหม่นะสิ” เธอย้ำ

ชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาบนผนังให้แน่ใจอีกครั้ง ก่อนจะลอบถอนหายใจออกมาเบาๆ “วินขอโทษ ลืมไปเลยว่านัดใหม่ไปดินเนอร์”

“งานยุ่งหรือคะ”

“ก็นิดหน่อยจ่ะ” เขาตอบเพื่อให้เธอสบายใจ เพราะแท้จริงแล้วงานด้านบัญชีไม่เคยมีคำว่านิดหน่อยเลยสักครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวไหมให้แม่บ้านทำอะไรให้กินก็ได้”

“ไม่ได้!” ชัชวินโพล่งออกไปอย่างลึมตัว

“ทำไมคะ”

“เออ...วันนี้วันวาเลนไทน์ วินจะยอมให้ดินเนอร์ของเราลึมเล็กเพราะความไม่รู้จักเวลาล่าเวลาของวินไม่ได้หรอก” ชายหนุ่มอ่อยแก้ตัว ไม่อยากให้เธอรະแคะระคายถึงแผนการที่เตรียมเอาไว้ในคำคืนอันสุดแสนพิเศษเช่นนี้ “เอ็งนี่นะ ใหม่วินแป็บเดียว อีกครึ่งชั่วโมงวินจะไปรับใหม่”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ วินทำงานให้เสร็จเถอะ”

เธอบอกอย่างประนีประนอม แต่เขาก็อึ้งรู้สึกราวในน้ำเสียงนั้นแฝงไปด้วยความน้อยใจไม่น้อยทีเดียว

“ไม่ได้หรอก” ชัชวินรีบปฏิเสธ “สำหรับวิน ใหม่คือสิ่งที่มีค่าที่สุด เรื่องงานเอาไว้ที่หลังก็ได้”

เธอเงิบไปสักพัก ก่อนจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม “ก็ได้ค่ะ ว่าแต่ผู้ตรวจสอบบัญชีใหญ่จะเลี้ยงอะไรน้อ”

ชัชวินหัวเราะเบาๆ “ไปร้านชาร์ฟีลด์ดีไหม ร้านโปรดของใหม่ไง”

“อืม ตกลงค่ะ”

“อีกครั้งชั่วโมงเจอกันนะ” เขาบอกก่อนจะวางหูโทรศัพท์ลงบนเบ้นแล้วเลื่อนมือไปหยิบกรอบรูปที่ประดับประดาด้วยเปลือกหอยขึ้นมา เอนหลังพิงพนักแล้วหมุนเก้าอี้ให้หันไปทางหน้าต่างบานใหญ่ จ้องมองหญิงสาวเจ้าของดวงตากลมโตที่มีนัยน์ตาสีดำสนิทเหมือนห้องฟ้าราตรีในกรอบรูปอย่างหลงใหล ชัชวินใช้นิ้วมืออีกข้างแตะลงบนจมูกเล็กๆ ของเธอ ก่อนจะไถ่ลงมาที่ริมฝีปากอวบอิมสีแดงสด แล้วยิ้มอย่างเปรมปรีดี

ถ้าจะมีผู้หญิงคนไหนสักคนหยุดโลกของคนที่บ้านงานและเติมไปด้วยความทะเยอทะยานอย่างเขาได้ละก็ ผู้หญิงคนนั้นก็คือเธอคนนี้เพียงคน

เดี๋ยวเท่านั้น...

ดาวิกา วิศววรรณ

คำพูดประโยคนั้นไม่กินเลยความจริงไปแม้แต่น้อย เพราะครั้งแรกที่เธอเห็นเธอในงานเลี้ยงฉลองครบรอบห้าสิบปีของบริษัทตรวจสอบบัญชีระดับยักษ์ใหญ่ของเมืองไทยซึ่งตอนนั้นเขาเป็นเพียงจักรเล็ก ๆ อยู่ นั่น เขาก็รู้สึกได้เลยว่าโลกของเขาหยุดหมุนได้จริงๆ

ทุกอย่างรอบตัวเธอคล้ายถูกทำให้เป็นภาพสลัวโลโก้ไม่ชัดก่อนจะนิ่งสนิทลงในที่สุด ใบหน้าของเธอยามนั้นเปล่งประกายราวกับเป็นดวงเดือนท่ามกลางท้องฟ้าราตรีประดับดาว ไม่มีใครหรืออะไรอีกแล้วที่จะทำให้พระองค์ของเขาสว่างวาบได้เท่าเธอ จนบัดนี้เขาก็ยังรู้สึกโชคดียิ่งเหลือเกินที่ความรู้สึกนั้นยังคงบอวลอยู่ในอกอย่างไม่เสื่อมคลาย แถมยังเป็นแรงผลักดันให้เขาก้าวขึ้นมาในระดับนี้ แม้ว่าคืนนั้นทั้งคืนเขาไม่ได้พูดคุยกับเธอเพื่อสานต่อความสัมพันธ์เกินกว่าคำว่าสวัสดิ์เลยแม้แต่คำเดียวก็ตาม

‘ใครวะ’ ชัชวินหันไปถามเพื่อนร่วมงานในงานเลี้ยงวันนั้น หลังจากเธอเดินจากไป เพราะคำสวัสดิ์ที่เธอมอบให้เขานั้นแม้มันจะเรียบง่ายและไม่มี ความหมายอะไรเลยนอกจากคำทักทายของคนแปลกหน้า แต่มันกลับจับใจเขาเหลือเกิน

‘คุณดาวิกา’ เพื่อนของเขาเอ่ยชื่อที่ไพเราะจับใจออกมา ‘เธอเป็นลูกสาวของคุณตามพ์ เจ้าของบริษัทวิศววรรณ เอนเตอร์ไพรส์ ที่บริษัทเราเป็นที่ปรึกษาด้านบัญชีกับตรวจสอบบัญชีให้ล่ะ’

พอได้ฟังฐานะของเธอจากปากของเพื่อนเท่านั้น หัวใจของชัชวินก็ถึงกับห่อเหี่ยว เขารู้สึกว่าเธออยู่สูงเหลือเกิน สูงเกินกว่าที่พนักงานบริษัทต้อกต้อยอย่างเขาจะเอื้อมถึง เพราะบริษัทวิศววรรณ เอนเตอร์ไพรส์ จำกัด (มหาชน) ที่เพื่อนของเขาพูดถึงนั้น เป็นบริษัทที่ดำเนินธุรกิจผลิตและจำหน่ายอาหารเลี้ยงสัตว์น้ำทั้งในและต่างประเทศรายใหญ่ทีเดียว ซึ่งนอกจากจะมีสายการผลิตทั้งอาหารกุ้งและอาหารปลาแล้ว ก็ยังมีธุรกิจเพาะ

เลี้ยงสัตว์น้ำ และธุรกิจอาหารทะเลสำเร็จรูปอีกด้วย

คืนนั้นทั้งคืนจนกระทั่งงานเลี้ยงเลิกรา เขาจึงได้แต่แอบมองเธออยู่ห่างๆ เธอดูเป็นคนร่าเริง เข้ากับคนง่าย ซึ่งก็ผิดกับตัวเขาเองที่วันๆ มุ่งมั่นทำงาน จนกระทั่งลืมไปว่าชีวิตยังต้องการอะไรอีกมากมายนอกจากผลงานและค่าตอบแทนมหาศาลจากบริษัท

จะว่าไปความมุ่งมั่นแบบนั้นคงติดตัวมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว ในฐานะทางบ้านของเขาม่าจะไม่ได้ร่ำรวยอะไร แต่ก็มีเงินเพียงพอที่จะทำให้เขาตั้งใจเรียนเพียงอย่างเดียวได้ เขาจึงมุ่งมั่นจนเรียนจบสาขาการบัญชีจากมหาวิทยาลัยชื่อดังด้วยคะแนนระดับเกียรตินิยม บริษัทตรวจสอบบัญชียักษ์ใหญ่หลายแห่งของเมืองไทยพยายามดึงตัวเขาไปร่วมงานด้วย แต่ในที่สุดเขาก็ปลงใจกับบริษัทสัญชาติไทยแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบริษัทที่อยู่ในระดับบิกไฟฟ์ของประเทศร่วมกับไพร์ซฮอเทอร์เฮาส์คูเปอร์ส์ ดีลอยด์ทูชโทมัสแอนด์เอนด์ยัง และเคพีเอ็มจี ที่เดียว

หลังจากเข้าทำงานในตำแหน่ง Junior Auditor หรือผู้ช่วยสอบบัญชีได้เพียงหนึ่งปี ความมุ่งมั่นตั้งใจจริงของเขาก็ทำให้เขาได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นไปเป็น Semi Auditor อย่างรวดเร็ว ก่อนจะใช้เวลาอีกเพียงแค่สองปีเท่านั้นเลื่อนไปเป็น Senior Auditor หรือผู้สอบบัญชีอาวุโสในเวลาต่อมา

นั่นนับว่าเป็นสถิติของบริษัททีเดียว แต่เขาไม่หยุดแค่นั้นแน่ เพราะหลังจากนั้นอีกหลายปี เขามุ่งมั่นพยายามจะผันตัวเองให้เป็น Assistant Manager ให้ได้ แม้จะรู้ดีว่าการก้าวข้ามจากผู้สอบบัญชีอาวุโสไปสู่ตำแหน่งนั้น หลายคนจะต้องใช้ความพยายามอยู่เป็นสิบปีก็ตาม นั่นทำให้ตลอดระยะเวลาตั้งแต่เรียนจบจบจนปีที่หกของการทำงาน เขาก็แทบจะไม่สนใจเรื่องผู้หญิงเลยสักนิด มีบ้างก็เพียงแค่การไปดูตัวนิดๆ หน่อยๆ ที่บรรดาเพื่อนๆ ผู้หวังดีของเขาจัดการให้ แต่มันก็ลึ้มเหลวไม่เป็นท่าไปเสียทุกครั้ง ซึ่งก็แน่นอนว่าเป็นเพราะเขาไม่เคยเห็นความสำคัญของพวกเธอเหล่านั้นมากไปกว่างานที่ทำอยู่เลยสักคน บทสนทนาในการออกเดททุกครั้งเต็มไปด้วย

ตัวเลข ซึ่งคงเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับผู้หญิงที่ต้องการสิ่งที่มีมนวลกว่าสูตร
สมการต่างๆ

แต่เมื่อพบดาวิกาในคำคืนนั้น ความคิดของเขาก็เปลี่ยนไปอย่าง
สิ้นเชิง

จากการมุ่งมั่นทำงานเพื่อตำแหน่งและรายรับ รวมถึงความเป็นอยู่ที่
ดีขึ้น กลับกลายเป็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงแค่นั้นมันได้ที่จะทำให้เขาเดิน
ทางไปสู่สิ่งที่สูงกว่า นั่นคือเธอ...ดาวิกา วิภูววรรณ

หลังจากคำคืนนั้น ชัชวินไม่ได้พบดาวิกาอีกหลายปีทีเดียว แต่ในช่วง
เวลาเหล่านั้นกลับไม่มีคืนไหนที่เขาไม่ฝันถึงเธอ ดวงหน้า และน้ำเสียง รวม
ไปถึงแววตาของเธอที่ฉายฉายมาที่เขาเพียงแวบเดียวในวันนั้น ตราตรึงอยู่
ในใจของเขาอย่างยากที่จะลบเลือนเสียแล้ว ความต้องการจะพบเธออีกเป็น
แรงผลักดันอันยิ่งใหญ่ทำให้เขาไต่เต้าสู่ตำแหน่ง Assistant Manager ได้
ในอีกสามปีต่อมา และในที่สุดเขาก็ได้เป็นผู้ดูแลเกี่ยวกับบัญชีของบริษัท
วิภูววรรณ เอนเตอร์ไพรส์ จนได้ไปอีกขวบปีต่อมา หลังจากผู้ดูแลคนเดิม
ลาออกไปเล่นการเมือง และนั่นก็ทำให้เขาได้พบเธออีกครั้ง

คราวนี้ดวงตาแจ่มใสเป็นประกายระยิบระยับที่เปี่ยมไปด้วยความสุข
ของเธอเต็มไปด้วยแววเศร้าหมองจนเขาใจหาย แววตาเศร้าซึมของเธอ
ทำให้ชัชวินอยากจะรู้เหลือเกินว่าอะไรเป็นต้นเหตุที่ทำให้ดวงตาราที่เคย
สุกสกาวลดทอนความสว่างไสวลงไปเช่นนั้น หลายคนบอกว่าดวงตาเป็น
หน้าต่างของดวงใจ หากดวงตาของเธอไร้ซึ่งรัศมีแห่งความสุขเหมือนที่เขา
เคยเห็นครั้งแรกแล้ว ดวงใจของเธอก็คงจะไม่แจ่มใสมากไปกว่านี้แล้ว
แน่ๆ และเขาก็ทนไม่ได้ที่จะให้มันเป็นอย่างนั้น

เขาใช้เวลาหนึ่งเดือนเข้าไปตรวจสอบบัญชีประจำปีของบริษัทของเธอ
พร้อมคณะผู้ตรวจสอบจากบริษัทของเขา ค่อยๆ สืบหาความจริงอย่างค่อย
เป็นค่อยไป เพราะจะไปถามใครตรงๆ เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของลูกสาว
เจ้าของบริษัทก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยเหมาะสมสักเท่าไร พร้อมกันนั้นก็พยายาม

สานสัมพันธ์กับเธอไปด้วย

ด้วยความที่ดาวิกาเป็นผู้ดูแลบัญชีของบริษัทจึงทำให้เขาได้พบเธอบ่อยครั้ง และนั่นก็นำมาซึ่งความสนิทสนมที่เพิ่มพูนขึ้นทุกครั้งที่ได้พบเจอกัน ชัชวินยอมรับกับตัวเองในคืนหนึ่งหลังจากดินเนอร์ครั้งแรกกับดาวิกาว่าตอนแรกเขาหลงใหลเธอที่รูปโฉมอันพราวพร่างไปด้วยเสน่ห์ยวนใจ โดยเฉพาะดวงตาของเธอ แต่หลังจากได้ทำงานร่วมกัน ได้ใกล้ชิดสนิทสนมกัน เขาก็พบความจริงอีกอย่างว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เก่ง และทำให้เขารู้สึกว่าชีวิตตัวเองมีความหมายมากกว่าเดิม

การได้พบเธอทุกวันกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขา เมื่อการตรวจสอบบัญชีผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว และเขาต้องกลับกรุงเทพฯ เขาจึงรู้สึกเหมือนชิ้นส่วนของชีวิตขาดหายไป ทุกครั้งที่ว่างจากตัวเลขบนกระดาษ เขาก็นึกถึงตัวเลขบนแป้นโทรศัพท์ เขากดโทรศัพท์หาเธอทุกครั้งที่มีเวลาว่างช่วงแรกก็เกรงใจที่รบกวนเวลาของเธอ แต่เมื่อรู้สึกได้ถึงน้ำเสียงเหงๆ ของเธอ เขาก็รู้ว่าเธอเองก็คงอยากจะทำใครสักคนพูดคุยด้วย

การพูดคุยกับดาวิกานั้นเป็นครั้งแรกที่ชัชวินผสมผสานเรื่องงานกับเรื่องไร้สาระจิปาถะใส่ลงไปในบทสนทนาได้ เขาเล่าเรื่องโน่นเรื่องนี้ที่ประสบพบเจอในชีวิตประจำวันให้เธอฟัง สลับกับเรื่องงานที่เต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง เธอเองก็ทำเหมือนกัน ทำให้เวลาคุยโทรศัพท์ของเขายาวนานกว่าที่เคยเป็น เมื่อวันหยุดมาถึง เขาก็ห้ามใจตัวเองไม่ได้ที่จะขับรถไปหาเธอ ชวนเธอออกไปรับประทานอาหาร และบางครั้งก็เดินถือของที่เธอชอบปิ้งมาอย่างไม่รู้สึกลื้ม

ชีวิตในช่วงปีนั้นเต็มไปด้วยความหมายแทบจะทุกวินาที เพราะหากว่างจากงาน ชีวิตของเขาก็ถูกรายละเอียดต่างๆ ของดาวิกาเติมลงมาจนเต็ม แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่อาจล่งรู้ได้อยู่ดีว่าความสุขในดวงตาของเธอที่เขาเคยเห็นนั้นหายไปไหน และหายไปด้วยเหตุใดกันแน่

จนกระทั่งวันหนึ่ง งานของเขาเสร็จจึงลื่นไหลอย่างรวดเร็วเหนือความคาด

หมาย เขาหยิบโทรศัพท์จะโทร. หาดาวิกา แต่กลับเปลี่ยนใจแล้ววางหู โทรศัพท์ลงบนแป้น ก่อนจะยื่นจดหมายลาพักร้อนสามวันแล้วवलุนผลันออกจากสำนักงาน ขับรถบึ่งไปหาเธอทันทีโดยไม่บอกให้เธอรู้ล่วงหน้า เขาอยากให้เธอแปลกใจ แต่กลับเป็นเขาเสียเองที่ต้องแปลกใจ เพราะปรากฏว่าเธอไม่อยู่บ้าน คนที่บ้านของเธอบอกว่าเธอข้ามทะเลสีครามไปพักผ่อนที่เกาะมันตา เขาขอชื่อรีสอร์ทที่เธอไปพักแล้วตามเธอไปในวันรุ่งขึ้น จัดการลงทะเบียนเข้าพักที่รีสอร์ทเดียวกับเธอ แล้วนั่งรอเธออยู่ที่ล็อบบี้ของรีสอร์ท ในจุดที่เห็นใครต่อใครเข้าออกได้อย่างชัดเจน

ดาวิกาปรากฏตัวขึ้นในตอนสาย เขาสังเกตเห็นว่าเธอเดินอย่างใจลอย ออกมาจากห้องพัก เธอไม่เห็นเขาและเดินเลยออกไปนอกรีสอร์ท

ความตั้งใจว่าจะเซอร์ไพรส์เธอถูกปิดเป้าด้วยท่าทางเหงๆ ของเธอ โดยพลัน เขาเลิกล้มความคิดที่จะแสดงตัวแล้วตามเธอออกไปจนพบว่าเธอไปທຸດตัวลงนั่งที่ปลายสะพานเทียบเรือที่ทอดตัวยาวออกไปในทะเล ร่างบางของเธอบนแผ่นไม้สีขาวที่ตัดกับสีครามของผืนน้ำและท้องฟ้านั้นดูสวยงามอย่างหาใดเปรียบได้ ดูราวกับภาพวาดของจิตรกรเอกชื่อก้องโลกทีเดียว แต่ภาพที่งดงามตรงหน้ากลับทำให้เขารู้สึกได้ถึงความเปลี่ยวเหงาอ้างว้าง และการรอคอยอะไรบางอย่างที่ไม่รู้ว่าจะมาถึงหรือเปล่า

พนักงานรีสอร์ทคนหนึ่งเล่าให้เขาฟังว่าดาวิกามักจะมาที่รีสอร์ทนี้ประจำ และทุกครั้งที่เธอมา สิ่งที่มีคนที่นี่เห็นคือ หญิงสาวที่สวมหมวกปีกกว้างนั่งอยู่ที่ปลายสะพานเทียบเรือเป็นเวลาเนิ่นนานนั่นเอง

‘คุณใหม่เป็นคนรักของคุณปวีร์ อดีตเจ้าของรีสอร์ทนี่ค่ะ’

พนักงานคนหนึ่งบอกเขา ประโยคนั้นเหมือนคำหนึ่งที่กระหน่ำลงมาบนอกของเขาอย่างแรง

‘อดีต’ เขาทวนคำ ก่อนจะเอ่ยถามออกไปด้วยความสงสัย ‘เกิดอะไรขึ้นกับคุณปวีร์หรือครับ’

‘เมื่อสองปีก่อน คุณปวีร์ขับรถไปหาคุณใหม่ แต่เบรกเกิดแตก รถก็

เลยเสียหลักตกเขาค่ะ’

พนักงานเล่าให้เขาฟัง และยังบอกอีกว่าตำรวจค้นหาพบแต่ซากรถ แต่กลับไม่พบร่างของปวีร์

‘คุณใหม่เธอเลยคิดว่าคุณปวีร์อาจจะยังไม่ตาย ที่เธอไปนั่งอยู่ที่ปลายสะพานก็เพราะต้องการรอคุณปวีร์กลับมาค่ะ’

เมื่อได้รู้ความจริง ความรู้สึกหลายอย่างรุมเร้าจิตใจของเขาในตอนนั้น ทั้งเสียใจที่เธอมีคนรักอยู่แล้ว แถมยังเป็นคนที่เธอรักมากอีกต่างหาก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ใจชื้นอยู่เล็กน้อยที่คนรักของเธอคนนั้นหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยเสียแล้ว แต่ใครจะรู้ล่ะว่าเขาคนนั้นไปแล้วจะไปกลับหรือเปล่า...

ผู้ชายคนนั้นอาจจะกลับมา ไม่วันใดวันหนึ่งก็เป็นไปได้

ความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลบีบคั้นหัวใจของเขาไม่มากเท่าการที่รู้ว่าดาวิกายังคิดอยู่เสมอว่าคนรักของเธอยังไม่ตาย และสักวันหนึ่งจะกลับมาเพื่อรักเธออีกครั้งหนึ่ง

ปรากฏว่าพักร้อนสามวันในครั้งนั้น ดาวิกาไม่มีโอกาสรู้เลยว่าเขาตามมาและแอบมองเธออยู่เงียบๆ ตลอดเวลา

เมื่อสิ้นสุดวันหยุด ชัชวินกลับกรุงเทพฯ ด้วยหัวใจที่บอบช้ำ ภาพที่ดาวิกา นั่งอยู่ปลายสะพานเทียบเรือแห่งนั้นคนเดียว และทำท่าเหมือนพูดคุยกับใครคนนั้น ผ่าไปกับสายลมและเสียงคลื่นหลอกหลอนเขาอยู่หลายวัน ทำให้เขาไม่กล้าโทร. หาเธออีก เวลาเธอโทร. มา เขาก็บ่ายเบี่ยงไม่ยอมคุยกับเธอ จนกระทั่งเมื่อเธอหายไประหว่างชีวิตของเขาจริงๆ ความรู้สึกที่ว่าเขาไม่อาจขาดเธอได้ก็รุมเร้าให้เขากลายเป็นคนเหม่อลอย ไม่กระตือรือร้นกับสิ่งต่างๆ รอบตัวอีกต่อไป

ชัชวินตัดสินใจโทร. หาดาวิกาเป็นครั้งแรกในรอบหนึ่งเดือน เขาขอโทษขอโพยเกี่ยวกับความห่างเหินในช่วงที่ผ่านมา เธอตบุงนงเล็กน้อย เขาก็บอกให้เธอรอ จากนั้นก็ขับรถไปหาเธอ อธิบายความรู้สึกของเขาที่มีต่อเธอให้ฟัง รวมไปถึงความรู้สึกที่ได้รู้ว่าในหัวใจของเธอมีเขาคนนั้นอยู่เต็ม

เปี่ยมแล้ว

‘ผมแค่ขอโอกาส’ ชัชวินเอ่ยออกมาในที่สุด

‘โอกาส?’ เธอทวนคำด้วยสีหน้าแปลกใจ

เขาเอื้อมมือไปดึงมือเธอมากุมเอาไว้ ไม่มีแรงขัดขืนจากเธอ มันทำให้เขามีกำลังใจที่จะก้าวต่อ ‘โอกาสที่จะได้รักคุณ จนกว่าคุณจะรักผม’

ดาวิกาเลิกคิ้วแล้วตรงออกมาเบาๆ ‘คุณวิน’

‘ผมไม่ได้ขอให้คุณรักผมทั้งๆ ที่ยังรักเขาอยู่ แค่ขอให้ผมได้รักคุณแค่นั้น...ได้ไหมครับ’

‘แต่ฉันคงเป็นคนเห็นแก่ตัวมากถ้าจะรั้งคุณไว้ทั้งๆ ที่มีใครอีกคนแล้วฉันก็ไม่รู้ด้วยว่าอีกนานแค่ไหนถึงจะลืมเขาได้’

เขาฝืนยิ้ม กระชับมือบางของเธอแน่นราวกับกลัวว่าเธอจะหลุดลอยไปตามกระแสลมที่พัดวูบมา ‘ผมพร้อมจะไม่มีใครไปตลอดชีวิต หากคนคนนั้นไม่ใช่คุณ’

ดาวิกาสะอึก ดวงตางามมองเขาด้วยความลังเล เธอชะงักหนึ่งไปนาน จนเขารู้สึกว่าการทลายกำแพงหัวใจของเธอนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเสียแล้ว อะไรบางอย่างจากส่วนลึกในหัวใจทำให้เขาตัดสินใจทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าต่อหน้าเธอ ทั้งๆ ที่ยังกุมมือของเธออยู่อย่างนั้น

‘ได้ไหม’ เขาร้องถามเธอ

‘ลุกขึ้นเถอะคะคุณวิน’ เธอร้องด้วยความตกใจ

‘ไม่’ เขายืนยัน ‘จนกว่าคุณจะตอบผม’

ดาวิกาลังเลอยู่พักใหญ่ ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ ‘ก็ได้ค่ะ ลุกขึ้นเถิด’

ชัชวินยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน มือยังคงกุมมือเธอเอาไว้มั่น ‘ขอบคุณครับ’

‘แต่ฉันไม่รับปากนะคะว่า...’ เธอทอดเสียงลง ก่อนจะเบือนหน้าหนี สายตาของเขาไปทางอื่น ‘ฉันจะลืมเขาได้หรือเปล่า’

‘คุณไม่ต้องลืมเขาหรอกครับ แค่คุณเปิดรับผมเข้าไปอยู่ในหัวใจของคุณก็พอ’

ดาวิกาจ้องมองเขาด้วยแวตาสลับสน เขาจ้องมองเธอตอบทั้งที่หัวใจว่าอุ่น กลั้วว่าเธอจะปฏิเสธ เวลาช่วงนั้นมันช่างแสนยาวนาน แต่เมื่อเธอตอบรับด้วยคำสั้นๆ ว่า ‘ค่ะ’ ชัชวินก็ยิ้มแก้มแทบปริ

คำพูดเพียงแค่นั้นก็สำคัญต่อเขามากแล้ว อย่างน้อยเขาก็เห็นรอยปริแตกเล็กๆ บนกำแพงหัวใจของเธอ เขาเคยฝันวิฤฤติที่มีทางออกเพียงน้อยนิดให้เป็นโอกาสมาได้หลายครั้งแล้ว แม้ความรักมีหลายปัจจัยที่แตกต่างจากเรื่องงาน แต่เขาก็แน่ใจว่าความรักของเขามีสต่อเธออย่างเปี่ยมล้น จะเปลี่ยนใจเธอได้ในสักวันหนึ่ง

หลังจากวันนั้นชัชวินตัดสินใจว่าเขาจะต้องมีเวลาให้ดาวิกามากกว่านี้ เขากลับไปที่บริษัท เจียนไปลาออก จากนั้นก็ใช้เงินที่เก็บหอมรอมริบมากกว่าสิบปีมาร่วมหุ้นกับตนเอง...พี่ชายของเธอ เปิดสำนักงานบัญชีขึ้นมาในตัวจังหวัด

พี่ชายของดาวิกาเป็นคนเก่ง ระหว่างที่อยู่ต่างประเทศเขามีโอกาสได้ร่วมงานกับบริษัทบัญชีที่นั่นหลายแห่ง ก่อนจะเกิดความเบื่อหน่าย อยากกลับมาใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิดเมืองนอน จึงชักชวนให้เขาร่วมลงทุนด้วย เพราะเห็นว่าทำงานอยู่ในบริษัทใหญ่และยังมีใบอนุญาตเป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาต (Certied Public Accountant) อีกต่างหาก ฉะนั้นประสบการณ์ของพวกเขาจึงทำให้บริษัทดีซี แอ็กเคานต์ แอนด์ ออดิต ของพวกเขาเติบโตก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

ในช่วงสองปีที่เริ่มก่อร่างสร้างบริษัท เขาใช้เวลาว่างทุกนาทีไปกับการเอาใจใส่ดูแลดาวิกา เขาคิดว่าความสม่ำเสมอ ผนวกกับความคุ้นเคยอันดีต่อเธอและครอบครัวของเธอนั้นคงจะเป็นแรงผลักดันให้ความรักของเขาเริ่มเข้าไปเบ่งบานขึ้นในหัวใจของเธอ บางครั้งที่มีความสุขร่วมกัน เขาเห็นประกายแห่งความสุขในดวงตาของเธออย่างที่เคยเห็นเมื่อครั้งแรกฉายแววออกมาอีกครั้ง นั่นจึงยิ่งทำให้เขามีกำลังใจและมุ่งมั่นทั้งเรื่องงานและความรักควบคู่กันไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ที่สำคัญเขาคิดว่าการที่เธอเริ่มเปิดใจรับเขานั้น อีกเหตุผลหนึ่งก็คงหนีไม่พ้นความเหงาและการรอคอยที่ทำร้ายเธอเข้าไปเข้ามาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน มันคงกลายเป็นแรงผลักดันในใจให้เธอต้องการใครสักคนมาเคียงข้าง ใครสักคนที่พร้อมจะแบ่งเบาภาระอันหนักอึ้งที่เธอแบกอยู่มาหลายปี

ใครสักคนที่ทำลายความระทมทุกข์ให้หมดสิ้นไปจากใจของเธอเสียที เวลาหกปีนานเกินไปสำหรับการรอคอยใครสักคนที่ไม่รู้ว่า...เขาจะกลับมาอีกหรือเปล่า

ซ้ชีวิตอนใจแล้ววางกรอบรูปลงบนโต๊ะตามเดิม ตอนนั้นก็เข้าปีที่หกแล้วที่บิรห์หายสาบสูญไป มันถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ชายคนนั้นจะหายไปจากหัวใจของดาวิกาตลอดกาล

ชายหนุ่มลุกขึ้นจัดเนกไทให้เข้าที่ หยิบสูทบนพนักเก้าอี้ขึ้นมาพาดไหล่ จากนั้นเดินอ้อมโต๊ะทำงานไปที่ประตู ก่อนจะเปิดออกไปเข้านไปมองเอกสารบนโต๊ะอย่างลึกลับ แต่ในที่สุดก็ส่ายหน้าแล้วเปิดประตูออกไปยังส่วนสำนักงานที่ร้างผู้คนมาหลายชั่วโมงแล้ว พยายามเดินอย่างระมัดระวังด้วยความมืดสลัวไปที่ประตูหน้า

ยามรักษาการณ์สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงประตู รีบหะสิ่งตัวลุกขึ้นตะเบะด้วยท่าทางซึ่งซังทั้งที่นัยน์ตาแดงก่ำ เขาค้อมศีรษะให้เล็กน้อยพร้อมรอยยิ้มมุมปากขริ้มๆ ก่อนจะหันไปล็อกประตูแล้วเดินไปขึ้นรถซึ่งจอดอยู่ริมถนนด้านหน้าสำนักงานบัญชีแล้วติดเครื่องยนต์

รถแก๊งคันงามราคาหลายล้านจากน้ำพักน้ำแรงแล่นไปตามถนนเลียบชายหาด ก่อนจะตัดเข้าสู่ถนนขึ้นเขา ชายหนุ่มขับไปอย่างไม่เร่งร้อน เพราะความมืดของราตรีทำให้ทัศนวิสัยไม่ค่อยจะดี เมื่อขับรถมาถึงจุดที่เคยรับรู้มาว่าอดีตคนรักของดาวิกาเคยเกิดอุบัติเหตุเป็นผลทำให้เขากลายเป็นบุคคลสาบสูญมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ซ้ชีวิตก็ตะเบะเบรก หักรถหลบเข้าข้างทาง ก่อนจะลงจากรถแล้วเดินไปดูลงจุดที่น่าจะเป็นจุดที่เกิดอุบัติเหตุในคราวนั้น แต่

เนื่องจากเวลาผ่านไปหลายปีแล้ว ร่องรอยทุกอย่างจึงดูเหมือนถูกกลบกลบ เลือนไปจนหมดสิ้น

แผงกั้นที่เคยหักพังมีของใหม่มาติดตั้งทดแทนแล้ว เขากำหมัดทุบที่แผงเหล็กนั้นสองสามครั้ง รู้สึกได้ถึงความมั่นคงที่จะไม่มีวันหักพังอีกต่อไป ก่อนจะยิ้มออกมา สูดหายใจลึกแล้วเงยหน้ามองไปไกลสุดตา

“ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเป็นใคร และคุณจะมาหาหรือเปล่า...” เขาถอนหายใจออกมายาวเหยียด “แต่ผมจะไม่ยอมสูญเสียใหม่ให้ใครเด็ดขาด แม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นรักแรกของเธอก็ตาม”

ชายหนุ่มยืนทอดอารมณ์อยู่อีกพักใหญ่ ก่อนจะหัวเราะกับความมึ่งเง่าของตัวเองที่มัวแต่กลัวคนที่หายสาบสูญไปตั้งหกปีแล้ว ตอนนี้เป็นปัจจุบันของดาวิกา และกำลังจะเป็นอนาคตของเธอ เขาไม่ควรปล่อยให้อดีตมาสิ้นคลอนความสัมพันธ์อันดีระหว่างเขากับเธอ ที่อุตสาหะก่อร่างสร้างขึ้นมาด้วยความรักอันเปี่ยมล้นเช่นนี้

ชั่ววินาทีจากนั้นก็รีบหมุนตัว เดินกลับไปขึ้นรถเก๋งคันงามแล้วสตาร์ทเครื่องยนต์ขับออกไปจากห้วงอดีตอันมืดสลัวตรงนั้น เพื่อเดินทางสู่ออนาคตอันสดใสที่กำลังรอเขาอยู่อีกไม่ไกลนัก

เมื่อรถของเขาจอดสนิทหน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ ชายหนุ่มก็โน้มตัวไปเปิดลิ้นชักที่แผงคอนโซลออก เอื้อมมือไปหยิบกล่องกำมะหยี่กะทัดรัดสีน้ำเงินออกมาถือเอาไว้ในมือ เขายิ้ม...ไม่บ่อยครั้งนักที่ต่อมโรแมนติกของเขาจะทำงาน ทำให้เขาแน่ใจว่าเป็นเวลาอันสมควรแล้วที่เขาจะสร้างอนาคตอันมั่นคงกับผู้หญิงที่เขารัก

การพบดาวิกาเป็นปาฏิหาริย์ แต่การได้แต่งงานกับเธอนั่นเป็นอะไรที่มีค่ายิ่งกว่านั้น เขาคงมีความสุขหาใดเปรียบได้หากเธอตอบ ‘ตกลง’

ชั่ววินาทีกับกล่องนั้นลงในกระเป๋าทางแกง ดับเครื่องยนต์แล้วเปิดประตูลงจากรถ เดินขึ้นไปสวัสดิ์ที่พักทายบิดามารดาของดาวิกา ก่อนจะขออนุญาตพาเธอออกไปรับประทานอาหารและสัญญากับท่านเป็นมั่นเหมาะว่าจะรีบ

พากลับมาส่งให้เร็วที่สุด

บิดาของเธอตอบรับด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เขารู้สึกได้ถึงความนิยมชมชอบที่ท่านมีต่อเขา หลายครั้งที่ท่านชื่นชมในความมุมานะของเขาย่างออกหน้าออกตา ยกย่องที่เขาสร้างตัวเองจากศูนย์มาจนถึงจุดนี้ได้ ทำให้ท่านรำลึกถึงตัวเองในอดีต และมั่นใจว่าอนาคตของเขากับดาวิกาน่าจะสดใส เหมือนที่ท่านกับภรรยาได้อยู่ในทุกวันนี้

ตลอดทางที่ขับรถจากบ้านของดาวิกามาจนถึงร้านชาร์ฟีลด์ ซึ่งเป็นร้านอาหารริมทะเลชื่อดังของเมือง หัวใจของเขาเต้นรุนแรงเป็นพิเศษ มือของเขาเย็นเฉียบจนพนักงานของร้านที่รับกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินจากมือเขาไปถึงกับร้องทัก เขาตอบออกไปเพียงสั้นๆ ว่าตื่นเต้น ซึ่งพนักงานคนนั้นก็พยักหน้าให้อย่างเข้าใจเพราะรู้ว่าเขากำลังจะทำอะไรหลังจากตระเตรียมแผนงานและชักซ้อมกันมาสองสามวันแล้ว ก่อนที่จะขอตัวกลับเข้าไปในครัว ส่วนเขาก็กลับไปโต๊ะอาหารซึ่งดาวิกากำลังเพลิดเพลินกับอาหารโปรดอันเลิศรสของทางร้าน

“อืมจ้ะ”

เขายิ้มตอบเธอ สองมือจับกันใต้โต๊ะแน่น รู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ กับความไม่แน่นอน แม้จะมั่นใจถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ก็ตามว่าเธอจะตอบตกลง

“รับของหวานไหม”

“ก็ดีค่ะ” เธอยิ้ม

ชั่ววินมองหาพนักงานคนนั้น เมื่อพบก็ยกมือให้สัญญาณ พนักงานยิ้มแป้นแล้วหายไปในห้องครัว ก่อนจะกลับออกมาพร้อมถาดซึ่งมีฟาสเตนแลสลีสีเงินครอบอยู่ ไม่ถึงนาทีมันก็ถูกนำมาวางตรงหน้าเธอ และก่อนที่พนักงานจะจากไป พนักงานคนนั้นยื่นเทียนสีชมพูเล่มเล็กมาให้เขาพร้อมไฟแช็ก

“อะไรคะนี่”

“ของขวัญวันวาเลนไทน์จ้ะ แต่อย่าเพิ่งเปิดนะ”

เธอเลิกควมองเขา ชัชนียิ้มให้เธอ ก่อนจะใช้ไฟแช็กจุดเทียนจนสว่าง วาบขึ้นมาพร้อมๆ กับไฟในร้านที่ดับลงจนบรรยากาศรอบกายมืดสลัว

“ที่นี่เปิดได้แล้ว”

ดาวिकास่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะเปิดฝาครอบสีเงินออก ทำให้เค้กสี่เหลี่ยมอ่อนที่มีดอกกุหลาบประดับอยู่โดยรอบปรากฏขึ้น ตรงกลางหน้าเค้กมีกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินวางอยู่บนโต๊ะพลาสติกเล็กๆ เหมือนอย่างที่เห็นบ่อยๆ บนหน้าพิชชาในกล่องดิลิเวอรี ส่วนที่หน้าเค้กเหนือกล่องมีข้อความภาษาอังกฤษซึ่งถูกประดิษฐ์ด้วยครีมสี่เหลี่ยมพูหวานว่า...

‘Will you marry me?’

ที่หน้าเค้กด้านล่างกล่องนั้นมีคำเพียงคำเดียวเขียนอยู่ด้วยครีมสี่เหลี่ยม นั่นคือคำว่า...

‘OK’

เธอมองหน้าเค้กนั่งนอนอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วเงยหน้าขึ้นถามคำถามที่ทำให้เขาถึงกับใจแป้ว

“แล้วถ้าไม่โอเค ใหม่จะเอาเทียนนี้ปักลงตรงไหนคะ”

ชัชนีถึงกับหน้าเฉือน ความมั่นใจในตัวเองถูกบั่นทอนลงด้วยคำถามนั้น เขาไม่เคยผิดหวังรุนแรงอย่างนี้มาก่อน เขาคาดหวังว่าทุกอย่างจะต้องเป็นไปอย่างที่คิด ขนาดคำตอบก็ยังมีให้เธอตัดสินใจเพียงคำตอบเดียว แต่แล้วเธอกลับถามคำถามที่เหมือนกับจะไม่เลือกคำตอบนั้นเสียได้

ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วตอบออกไปด้วยน้ำเสียงเบาหวิว “ใหม่แค่เป่าเทียนให้ดับก็พอ”

ดวงตางามมองเขาหนึ่ง ใบหน้าของเธอเคร่งขรึมพาให้หัวใจของเขาเต้นระรัว รู้สึกถึงการบีบรัดอย่างรุนแรงภายในโพรงอก แสงเทียนดูไหววูบจะดับมีดับแหล่ชอบกล ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาคาดฝันเกี่ยวกับอนาคตดูพร่าเลือนเสียจนเขาคิดว่ามันอาจดับวูบไปพร้อมๆ กับเปลวเทียนที่เธอกำลังจะเป่ามันดับเสียแล้ว

แต่แล้วจู่ๆ ริมฝีปากสีแดงอวบอิมก็คลี่ยิ้ม ก่อนที่ดาวิกาจะก้มลงแล้ว
นำเทียนปักกลางตรงกลางคำว่า 'OK' ในที่สุด

เขาชะงักไปชั่วขณะ รู้สึกมีแรงจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่เมื่อแสงไฟ
ในร้านสว่างวาบขึ้นพร้อมกับเสียงพลุสายรุ้งที่พนักงานและลูกค้าซึ่งได้รับ
แจกจ่ายกันอย่างทั่วถึงจะพากันดึงจนเสียงดังปังปัง สติสัมปชัญญะของเขา
ก็ถูกเรียกให้กลับคืนมาอยู่ในห้วงแห่งความสุขอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“สวมแหวนให้ไหมลึคะ ก่อนที่ไหมจะเปลี่ยนใจ”

ชัชวินสะอึก ก่อนจะรีบลุกขึ้นแล้วเปิดฝากล่องกำมะหยี่ หยิบแหวน
เพชรออกมาแล้วคุกเข่าลงต่อหน้าเธอ

ดาวิกายิ้มแล้วยื่นมือมาให้ เขาจับมือเธอแน่นด้วยความตื่นเต้นแล้ว
บรรจงสวมแหวนเพชรบนนิ้วนางข้างซ้ายของเธอ ก่อนจะดึงมือข้างนั้นมา
แนบหัวใจ

การรอคอยสิ้นสุดลงแล้ว นับจากวันนี้เป็นต้นไป เขาจะร่วมสร้าง
อนาคตกับเธอ อนาคตที่มีเพียงชัชวินกับดาวิกาเท่านั้น

๓

ปลายฤดูร้อนปี ๒๕๕๘

ดาวิกาลืมตาโพล่งท่ามกลางความมืดสลัว หลังจากฝันเห็นร่างของปวีร์ซุ่มไซกไปด้วยสีแดงของโลหิตพุ่งขึ้น เขายืนอยู่ปลายสะพานเทียบเรือไม้สีขาว และกำลังกู่ก้องร้องเรียกเธออยู่ในความมืด

หญิงสาวรีบผุดลุกขึ้นนั่ง เรือนร่างภายใต้ชุดนอนบางเบาซุ่มไปด้วยเหงื่อจนเห็นลัดส่วนเต็มดิ่งได้อย่างชัดเจน เธอกอดเข้าเอาไว้แนบอกแน่น รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นระรัวราวกับกลองศึกที่กำลังกระหึ่มดังอยู่ในสนามรบ

“วีร์” ดาวิกาคางเบาๆ ในลำคอ หัวตาร้อนผ่าวขึ้น ก่อนจะมีน้ำตาไหลออกมา เธอยกมือขึ้นมาปาดน้ำตาออก แต่ดูเหมือนไม่ว่าเธอจะพยายามเท่าไรก็ไม่หมดไปจากแก้มซุ่มขึ้นเสียที เนื่องจากหยาดน้ำแห่งความอาลัยรักยังคงไหลออกมาจากดวงตาของเธออย่างไม่ขาดสาย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอฝันร้ายแบบนี้ หลายปีก่อนเธอแทบจะมีชีวิตอยู่กับมัน เกือบทุกคืนเธอฝันแบบนี้ โดยเฉพาะในระยะแรกหลังจากปวีร์ประสบอุบัติเหตุในครั้งนั้น เธอถึงกับฝันเห็นเขาในสภาพน่ากลัวทุกครั้งที่

หลับตาเลยทีเดียว

หกปีแล้วสินะ

“คุณหายไปไหน” ดาวิกาเอ่ยสะอึกสะอื้น เกยคางลงกับหัวเข่าแล้ว กอดขาตัวเองเอาไว้แน่น “ฉันคิดถึงคุณจัง”

ห้วงวินาทีหนึ่งในความคิดคำนึงถึงปวีร์นั่นเอง หญิงสาวก็เหลือบไป เห็นแหวนเพชรบนนิ้วนางข้างซ้ายของตัวเองขึ้นมา ประกายระยิบระยับของมันทำให้เธอรู้สึกปวดร้าวใจ หญิงสาวสูดหายใจลึก พยายามกลั้นอารมณ์ อาลัยอารมณ์เอาไว้ด้วยความรู้สึกผิด

แหวนหมั้นวงนี้กำลังทำให้เธอรู้สึกผิด แต่เธอรู้ว่าไม่ใช่ความผิดที่เธอตกปากรับคำแต่งงานกับชัชวิน แต่เป็นความรู้สึกผิดที่หนึ่งคร่ำครวญถึงคนรักเก่าที่จากเธอไปอย่างไม่เคยหวนกลับมาจริงๆ ที่ยังหมั้นหมายกับชัชวิน อยู่ต่างหาก

ดาวิการู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหญิงสองใจ เธอยอมรับและรู้ว่าชัชวิน คือคนที่เธอรักในปัจจุบัน เขามีบุคลิกที่เต็มไปด้วยเสน่ห์อย่างที่ทำให้หญิงทุกคนใฝ่ฝันถึง มีความคิดที่หนักแน่น รวมไปถึงความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในทุกๆ อย่างที่ทำได้...ปวีร์ก็เป็นอีกคนที่เธอยังคงรักและคิดถึงเสมอ เขาเป็นรักแรกของเธอ แม้เขาจะจากไปถึงหกปีแล้ว แต่เธอก็รู้ว่า ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อเขายังคงฝังรากลึกอยู่ในหัวใจของเธอเสมอมา

หากหัวใจของเธอเปรียบประดุจดั่งผืนดินชุ่มฉ่ำ ปวีร์ก็คงเป็นต้นไม้ที่เคยเจริญงอกงาม แต่กลับหยุดการเติบโตไปอย่างน่าฉงน รวากับกำลังรอให้ต้นรักที่ชื่อชัชวินเบ่งบานขึ้นมาตัดเทียมกัน

ถึงตอนนี้เธอคิดว่าจะต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อขจัดความรู้สึกสับสน ว่าวันนี้ออกไปจากใจ วันนี้เป็นอีกวันที่สำคัญของเธอ อีกวันหนึ่งสำหรับการเตรียมพร้อมงานวิวาห์ที่จะมาถึงในอีกไม่กี่เดือนหลังจากนี้ เธอจะต้องพร้อมที่สุดและจะปล่อยให้ตัวเองตาบวมช้ำเพื่อไปถ่ายรูปรูปริเวตติ้งไม่ได้แน่ๆ

หญิงสาวลุกพรัดขึ้นจากเตียง เกี้ยวสายเดี่ยวออกจากหัวไหล่แล้ว ปลอ่ยให้ชุดนอนบางเบาหลุดตามเรือนร่างอวบอิมลงไปกับกองที่ซ้อเท้า จากนั้นก็ก้าวออกจากกองผ้าเดินเข้าห้องน้ำ หมุนก้อก็ให้สายน้ำพรั้งพรูออกมาจากฝักบัว ดาวิกาเงยหน้ารองรับความเย็นห่า สายน้ำไหลจากศีรษะลงไปตามลำคอระหงไล่ลงไปถึงทรวงอกอวบหนั้น หน้าท้องแบนราบและเรียวยาวที่นวลเนียนน่าสัมผัส จนกระทั่งไหลรวมกันออกไปทางท่อระบายน้ำ เธอปลอ่ยให้ร่างกายชุ่มมออยู่ที่ฝักบัวเป็นเวลานานพอที่จะทำให้ภาพฝันอันน่ากลัวนั้นจางหายไป

น้ำเย็นนยามเข้าที่หนาวเหน็บทำให้ส่มองของเธอตื่นตัว อาการจ้วเวียรระหว่างความฝันกับความเป็นจริงถูกกลบด้วยความสะดวกชื่นของกระแส่น้ำ เธอเริ่มถูสบู่ก่อนจะล้างฟองขาวออกแล้วเดินไปแปร่งพื้นหน้ากระจกที่สะท้อนเรือนร่างอันเี้ยยวนของเธอ จากนั้นก็เช็ดตัวแล้วเริ่มดูแลผิวพรรณด้วยเครื่องประทินผิวต่างๆ ก่อนจะแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอางอย่างดี เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเธอก็หยิบเสื้อชีฟองสีขาวคริมมาสวมกับกระโปรงสั้นสีดำ

หญิงสาวยิ้มกับตัวเองในกระจก หมุนตัวสองสามรอบ ก่อนจะก้าวออกจากห้องด้วยความม่่นใจ

ห้องโถงกลางของบ้านยังคงเงียบเหงา บิดามารดาของเธอจะยังไม่ตื่น จนกว่าจะเก้าโมงเช้า ส่วนพี่ชาย พี่สะใภ้ และหลานๆ ของเธอก็ม่มียามเข้า อันนุ๋นวยอยู่ที่บ้านหลังเล็กอีกฟากหนึ่งของสวนกว้าง ดาวิกาจึงเดินอย่างเงียบเหงาไปยังที่จอดรถซึ่งเต็มไปด้วยรถหรูราคาแพง ไม่เว้นแม้แต่รถมินิสีซิลลี่เรดของเธอที่แม่จะเลิกแต่ราคาไม่เบาเลยทีเดียวน

ดาวิกาขับรถเล็กที่ซ้อซวินตั้งซ้อเล่นให้ม่่นว่าเจ้าพริกแดงออกจากคฤหาสน์หรือไปตามถนนที่ลาดลงเขา เธอเปิดหน้าต่างรับลมยามเช้าที่สดใสพลางฮัมเพลงตามเสียงดนตรีที่ตั้งออกมาจากลำโพงอย่างสบายอารมณ์ ทว่าเมื่อถึงโค้งมรณะ ริมฝักปากแดงจัดก็กลับม่มีสนิทลงอย่างกะทันหัน หญิงสาวมองหัวโค้งด้วยหัวใจที่เต้นระทึก ฝ่าเท้าผ่นคันเร่งลั้งเลอยูซ้อครู่ว่าจะ

ย้ายเข้าไปเหยียบเบรคดีหรือไม่ หรือจะขับเลยไปอย่างไม่สนใจเหมือนอย่าง
ทุกครั้ง

แล้วในที่สุดภาพฝันเมื่อเช้านี้ก็ผุดขึ้นในสมองของเธอ ดาวิกายขับเท้า
ไปเหยียบห้ามล้อในทันใด ก่อนจะหมุนพวงมาลัยเข้าชิดขอบทาง เธอมอง
กระจกมองข้างให้แน่ใจว่าไม่มีรถตามมา จึงเปิดประตูออกไปแล้วเดินไปยืน
อยู่ที่แผงเหล็กกิมผา ดวงตางามทอดจับแผ่นเหล็กอันมันคงที่ถูกลำมาติด
ตั้งใหม่หลังจากอุบัติเหตุที่เกิดกับปวีร์ผ่านพ้นไปเกือบปี ก่อนจะไล่สายตา
ไปตามพวงหย้าที่ลาดลงไปจนบรรจบกับผืนน้ำทะเลสีครามเบื้องล่าง

ร่องรอยแห่งหายน่ะยังคงเด่นชัดในดวงตาของเธอเสมอ แม้กาลเวลา
จะกลบเลือนมันไปจากสายตาของทุกคนแล้วก็ตาม ดาวิกาโน้มตัวลงเล็กน้อย
สองมือจับราวเหล็กแน่นอย่างพยายามกลั้นอารมณ์เมื่อทุกสิ่งทุกอย่าง
รอบกายพาให้เธอนึกถึงวันที่ได้รับทราบข่าวจากตำรวจว่าปวีร์ประสบ
อุบัติเหตุขับรถตกเขาขณะที่กำลังเดินทางมาหาเธอ

ไม่ทันที่ตำรวจจะพูดจบ เธอรีบวิ่งมาที่นี้ ร่องรอยของเขาปรากฏให้
เห็นเด่นชัดบนถนน รอยล้อที่บิดเบียดกับพื้นยางมะตอยเป็นทางยาวไป
จนถึงแผงกั้นซึ่งหักพังลงอย่างไม่เป็นท่าทำเอาหัวใจเธอกระตุกดูบ เลยจาก
แผงกั้นออกไปเป็นหน้าผา ร่องรอยของรถในตอนนั้นนั้นหยุดลงตรงแทบเท้า
ของเธอในตอนนี้ ทุกร่องรอยที่ปรากฏบ่งบอกให้รู้ว่า รถของปวีร์คงลอย
ลงสู่ตกลงสู่ทางลาดชันก่อนจะกระแทกเนินด้านล่างแล้วไถลลงในน้ำ และ
จมหายลงใต้ทะเลในที่สุด

เจ้าหน้าที่บอกเธอว่าพวกเขาพยายามช่วยกันหาเกือบทั้งวันหลังจาก
มีพลเมืองดีแจ้งข่าวไป นักประดาน้ำค้นพบเพียงรถว่างเปล่าปราศจากผู้ขับขี่
ทะเบียนรถและเอกสารต่างๆ ภายในรถบ่งบอกอย่างชัดเจนว่ารถคันนั้นเป็น
ของปวีร์อย่างแน่นอน พวกเขาค้นหาร่างปวีร์อยู่หลายวัน จนในที่สุดก็ต้อง
เลิกล้มความพยายามและสรุปเอาว่าเขาคงกระเด็นออกนอกเขตแล้วถูกคลื่น
ซัดออกไปในทะเลแล้ว

ในคืนแรกหลังจากพวกเขาล้มเลิกความพยายามตามหาตัวปวีร์ เธอก็ฝันเห็นเขาเหมือนอย่างที่เพิ่งฝันไปเมื่อเช้าตรู่ที่ผ่านมา ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยเลือด เธอหวีดร้องจนบิดาและมารดาพากันตกใจ ช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่เธอแทบกินไม่ได้และนอนหลับไม่เต็มตื่น จนกระทั่งหมอต้องสั่งยานอนหลับให้เธอรับประทานเพื่อจะได้พักผ่อนเสียบ้าง แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรมาก เธอยังคงฝันถึงเขาในสภาพที่ไม่น่าดูนักตลอดเวลาหลายเดือนหลังจากนั้น

“คุณหายไปไหนกันนะ” หญิงสาวพิมพ์้าออกมาเป็นคำถามที่ไม่เคยได้รับคำตอบ เธอไม่เคยเชื่อว่าเขาตายแล้ว

น้ำตาไหลออกมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงคนรักเก่า...ตลอดหกปีที่ผ่านมา เธอเฝ้าถามคำถามนั้นทุกครั้งเมื่อนึกถึงเขา เธอเฝ้าถามลม ถามฟ้า และถามกับผืนทะเล แต่ทุกครั้งก็ไม่เคยมีคำตอบกลับมา บางครั้งเธอก็ถึงกับนึกไปว่าเขอาจเหมือนพระเอกละครซีรีส์ชื่อดังที่เธอชื่นชอบสมัยวัยรุ่นที่กำลังเก็บแหวนเพชรซึ่งบังเอิญหลุดมือขณะขับรถมาถึงจุดนี้ ทำให้เกิดอุบัติเหตุ ศีรษะของเขากระแทกจนถึงขั้นความจำเสื่อม ต้องพลัดพรากจากนางเอกที่เขาแสนรัก แต่ท้ายที่สุดเมื่อความทรงจำของเขากลับคืน ชายหนุ่มก็กลับมาครองรักกับเธอได้

ดาวิกายกมูมปากเล็กน้อยแล้วหัวเราะในลำคอกับความคิดของตัวเอง...นั่นมันก็แค่ละครที่มีคนแต่งขึ้น ชีวิตจริงมันไม่เป็นแบบนี้ ไม่เคยมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นกับเธอ ปวีร์ไม่เคยกลับมา และไม่มีความหวังว่าจะกลับมาเลยแม้แต่หน่อย

ปีแล้วปีเล่าที่เธอเฝ้ารอเขาอยู่ที่สะพานเทียบเรือบนเกาะอันสวยงามที่เขาภูมิใจนักหนา แต่ก็ไร้ซึ่งเงาของเขา ความสิ้นหวังกัดกินหัวใจของเธอให้กร่อนลงทุกเมื่อเช้าวิน ความฝันอันแสนน่ากลัวเริ่มเว้นระยะห่าง มันทำให้เธอเริ่มหวาดวิตกว่าในที่สุดปวีร์อาจเลื่อนหายไปจากจิตใจของเธอ ดาวิกาจึงทำทุกอย่างเพื่อคงความทรงจำดีๆ ที่มีเกี่ยวกับเขาเอาไว้ให้ได้มากที่สุด

เธอนิ่งเรือไปที่รีสอร์ทของเขาทุกสุดสัปดาห์กลางเดือน นิ่งลงตรงจุดที่เคย
นั่งกับเขาบนสะพานเทียบเรือสีขาวสะอาดตา ลูบไล้รอยมีดบนแผ่นไม้ที่เขา
เป็นคนสลักชื่อของทั้งคู่เอาไว้แล้วเชื่อมกันด้วยหัวใจดวงโต บางครั้งก็ถึงกับ
พุดคุยกับสายลมและเกลียวคลื่นราวกับมีเขานั่งอยู่เคียงข้างจริงๆ

การทำเช่นนั้นดูเหมือนจะไม่ช่วยอะไรเลย ทุกครั้งที่เธอเดี๋ยวตาย เธอ
รู้สึกว้าวีร์เริ่มห่างไกลจากเธอมากขึ้นทุกที การพุดคุยคนเดียวโดยไม่มีใคร
โต้ตอบทำให้ความเชื่อมั่นว่าเขาจะกลับมานั้นเลือนรางลง

หกปีมันนานเกินไป ปวีร์อาจตายไปแล้วจริงๆ

หรือไม่...เขาก็อาจมีชีวิตที่เปี่ยมสุขอยู่ที่ไหนสักที่ กับใครสักคนซึ่ง
ทำให้เขาไม่คิดจะกลับมาอีกแล้ว

“สุขสันต์วันเกิดนะคะ...วีร์”

ดาวิกาเอ่ยกับสายลมแล้วสูดอากาศสดชื่นเข้าเต็มปอด ตั้งใจว่าจะพุด
คนเดียวเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ก่อนจะเดินกลับขึ้นรถ เธอชะเง้อมองราวเหล็ก
อย่างลังเลเล็กน้อย ในที่สุดก็สายหน้าแล้วเหยียบคันเร่งออกจากไหล่ทาง
แล้วขับรถลงเขาไปจนกระทั่งถึงคอนโดมิเนียมของชัชวิน เธอจอดรถเอาไว้
หน้าอาคาร ขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นแปด ก่อนจะเดินไปจนสุดทางแล้วเคาะประตู
บานสุดท้าย

ไม่นานนัก ชัชวินก็เปิดประตูออกมา เขาอยู่ในชุดเสื้อยืดแขนยาวลาย
ทางสีฟ้ากับกางเกงสแล็กส์สีดำ ทั้งหมดถูกปิดทับด้วยผ้ากันเปื้อนซึ่งบ่งบอก
ให้เธอรู้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ก่อนหน้าที่จะมาเปิดประตู

ชายหนุ่มยิ้มแล้วโอบเอวเธอดึงเข้าไปหา ก่อนจะประทับจูบลงบน
ริมฝีปากของเธอ

จูบของเขาหวานล้ำ ดาวิกาไม่แน่ใจว่าการทักทายแบบนี้เริ่มขึ้นตอน
ไหน แต่เริ่มขึ้นหลังจากเขาขอเธอแต่งงานเมื่อสามเดือนก่อนแน่ๆ เพราะเธอ
มีระยะห่างระหว่างความสัมพันธ์ฉันหนุ่มสาวเสมอ ทั้งกับปวีร์และชัชวิน

“ทำอะไรทานคะเข้านี้”

“ไข่ดาว เบคอน กับไส้กรอก” เขาตอบแล้วจูงมือเธอไปนั่งที่โต๊ะ ก่อน
จะเสิร์ฟอาหารกลิ่นหอมยวนชวนด้วยความรวดเร็ว

เธอชอบที่เห็นเขาเป็นแบบนี้ แม้บางครั้งจะรู้สึกผิดที่ตัวเองเป็นผู้หญิง
แท้ๆ แต่กลับไม่เอาไหนเรื่องงานบ้านการเรือนเอาเสียเลย แม้แต่การทอด
ไข่ดาว เธอก็ยังทำได้แย่ ผิดกับไข่ดาวที่เห็นในจานกระเบื้องดีไซ์น่เก๋ๆ
นี่ เธอเชื่อว่าหากนำไปบรรทัดมาวัดความกว้างของไข่ขาวที่ล้อมไข่แดงดูแล้ว
ละก็ มันคงจะเท่ากันในทุกๆ องศาเลยทีเดียว

“รีบทานเถอะ เสร็จแล้วจะได้ไปสตูดิโอกัน”

ดาวิกายิ้ม ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบซอสสมาเหยาะลงบนไข่ดาว “วินว่า
ใหม่ควรจะไปเรียนทำอาหารใหม่”

“จะเรียนทำไมล่ะ ในเมื่อวินก็ทำให้อยู่แล้วนี่” เขาเอ่ยพลางใช้ส้อมจิ้ม
ไส้กรอกเข้าปาก

“แต่เรื่องในครัวมันเป็นหน้าที่ของผู้หญิงนี่คะ”

ชัชวินหัวเราะ “ใครกำหนดหรือ”

เธอยกไหล่ “ไม่รู้สิคะ คนโบราณมัง”

เขายิ้ม “เสียดายนะ คนพวกนั้นไม่ได้ลิ้มรสอาหารฝีมือผู้ชายสมัยนี้
ไม่อย่างนั้นพวกเขาอาจเปลี่ยนความคิดใหม่ก็ได้”

ดาวิกาเบะปากอย่างนึกหมั่นไส้ “จะชมว่าตัวเองทำอาหารอร่อยงั้นสิ”

“อร่อยไหมล่ะ” เขาย้อนถามเธอ

“ก็พอกินได้ค่ะ” เธอเอ่ยยิ้มๆ ยั่วเขา

“อ้าว” ชัชวินทำหน้าทะเล้น “อย่างนี้ต้องเปลี่ยนคำพูดใหม่ ต้องบอก
ว่าถ้าคนโบราณได้มาชิมอาหารฝีมือผู้หญิงสมัยนี้ พวกเขาอาจเปลี่ยนความ
คิดเรื่องให้ผู้หญิงเข้าครัวก็ได้”

หญิงสาวขมวดคิ้ว ก่อนจะใช้ส้อมชี้หน้าเขาอย่างเย้าหยอก “นี่วินว่า
ใหม่เธอ”

เขาหัวเราะพร้อมกับยกมือขึ้นกึ่งป้องกึ่งยอมแพ้ “วินล้อเล่นนะ”

เธอลดส้อมลง ก่อนจะแกลังทำหน้าอ “ไม่รู้ละ ใหม่จะไปเรียนทำอาหาร วินจะว่าอย่างไร”

ชายหนุ่มยิ้มพราว “ก็ดีเหมือนกัน เราจะได้ใช้เวลาว่างกันในห้องครัวได้ไงล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นหลังถ่ายรูปลเสร็จ ใหม่จะไปสมัครเรียนทำอาหาร”

“พุงนี้ไม่ได้หรือ บ่ายนี้ผมมีประชุมกับลูกค้านะ”

“วินก็ประชุมไปสิ ไม่เห็นจะเกี่ยวกับ”

“เอาอย่างนั้นหรือ”

“งั้นสิคะ” เธอบอกอย่างมุ่งมั่น ก่อนจะลงมือรับประทานอาหารฝีมือเขาจนเกลี้ยง แล้วเก็บจานไปล้างในครัว ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวที่เธอทำได้ดีกว่าการทำอาหารภายในห้องเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยเครื่องครัวแห่งนี้

ระหว่างนั้นซัซวินทำอะไรก็อกแก้อยู่ที่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ของเขา ต่อเมื่อเธอพร้อม เขาก็ผลจากมันทันทีแล้วเดินมาโอบเอวเธอ เขาพาเธอเดินออกจากห้อง ลงลิฟต์แล้วเดินไปที่รถซีดานกึ่งสปอร์ตของเขาแล้วพากันไปถึงเวดดิ้งสตูดิโอชื่อดังของจังหวัด

เมื่อไปถึง ชุดเจ้าสาวสีขาวสะอาดก็ถูกจัดเตรียมเอาไว้ให้เธอเรียบร้อยแล้ว มันเป็นชุดลำลองที่ใช้เฉพาะถ่ายรูป เพราะชุดจริงดาวิก้าให้เพื่อนซึ่งเป็นดีไซเนอร์ระดับประเทศตัดให้โดยมีเขาเป็นผู้เสนอไอเดีย เขาอยากให้เธอเหมือนเจ้าหญิงมากที่สุดในวันนั้น เหตุผลเดียวก็คือเธอเป็นเจ้าหญิงในดวงใจของเขานั่นเอง

ถึงจะเป็นชุดลำลอง ดาวิก้าก็งดงามราวกับเจ้าหญิงจริงๆ เธออยู่ในชุดสีขาวสะอาดขาวเกะกอก ช่วงบนของชุดเข้ารูปเน้นสัดส่วนอวบอ้อมก่อนจะยาวตามลำตัวและบานออกเป็นหางปลาช่วยเสริมรูปร่างให้ดูสูงเพรียวขึ้น บนศีรษะประดับด้วยมงกุฎเพชรเป็นประกายแวววาว

“ใหม่สวยจัง” ซัซวินเอ่ยชม ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความจริงใจ เปี่ยมปรีเป็นประกายระริกเมื่อเห็นเธอในชุดเจ้าสาวเต็มรูปแบบ

“วินก็หล่อ” เธอยิ้ม เมื่อมองดูเขาในชุดสูทสีขาวครีมสะอาดสะอ้าน
“เหมือนเจ้าชายขี่ม้าขาวมารับเจ้าสาวเลยนะคะ”

“แหม สวยหล่อสมกันอย่างกับกิ่งทองใบหยกเลยนะคะ” เจ้าของ
สตูดิโอที่ลงทุนลงมาลุยงานนี้เองเอ่ยคล้ายเป็นคนกลางตัดสินให้

ดาวิกายิ้มด้วยความเขินอาย ชัชวินเลยชวนเธอไปถ่ายรูปรูปแก้เขิน
ทั้งคู่ใช้เวลาในห้องแคบๆ เป็นชั่วโมง ก่อนที่ช่างภาพกับผู้ช่วยจะพาออกไป
ถ่ายรูปกันที่สวนสาธารณะ ซึ่งก็ได้รูปสวยๆ มาหลายรูปด้วยกัน เมื่อถ่าย
เสร็จแล้วก็กลับเข้าร้านแล้วเปลี่ยนเครื่องแต่งกายกลับมาเป็นชุดลำลอง
เหมือนเดิม

ชัชวินพาเธอไปรับประทานอาหารกลางวันริมทะเล ก่อนจะขับรถกลับ
คอนโดมิเนียมของเขาแล้วเดินไปส่งเธอที่รถ...เราจูบลากัน จากนั้นเธอก็ขับ
รถไปในตัวเมืองเพื่อไปสมัครเรียนทำอาหารที่สถาบันทำอาหารแห่งหนึ่ง

หญิงสาวกรอกใบสมัครแล้วยื่นให้พนักงานทำการตรวจสอบและ
บันทึก ระหว่างนั้นเธอก็เหลือบไปดูบรรดาใบปลิวต่างๆ ที่ตั้งอยู่เต็มโต๊ะ
ก่อนจะสะดุดตาไปกับใบปลิวโฆษณาอันหนึ่งเข้า จึงเอื้อมมือหยิบมันมาคลี่
ออกดู

ภาพสะพานเทียบเรือไม้สีขาวที่ยื่นไปในทะเลสีครามทำให้หัวใจของ
เธอเต้นระทึก มันเป็นใบปลิวโฆษณาพาราไดส์ ไรอร์แลนด์ รีสอร์ทหรูที่ปวีร์
เป็นผู้บุกเบิกและทำให้มันโด่งดังมีชื่อเสียงในแวดวงสังคมชั้นสูง วินาทีนั้น
ดาวิการู้สึกได้เลยว่า เธอควรต้องไปบอกลาเขา ก่อนที่ทุกอย่างจะจบลงเมื่อ
เธอเริ่มต้นชีวิตใหม่กับชัชวิน

อย่างน้อยเธอก็ควรไปที่นั่นในวันนี้ เพราะเป็นวันเกิดเขา และเป็นวัน
ที่เขาหายไปครบหกปีพอดี

“คุณลืมเซ็นตรงนี่คะ” พนักงานเอ่ยกับเธอพร้อมกับชี้ไปที่ช่องว่างช่อง
หนึ่ง

ดาวิกาตั้งปากกามาเซ็นชื่อ แล้วยื่นใบสมัครกลับไปให้พนักงานสาว

“เรียบร้อยแล้วไซ้ใหม่คะ”

“ค่ะ เริ่มเรียน...”

ไม่ทันที่จะฟังจบ หญิงสาวก็ผลุนผลันลุกขึ้นก่อนจะออกจากสถาบันอาหารไปขึ้นรถลิฟต์ลิเลียดของตัวเอง จากนั้นก็เหยียบคันเร่งจนมืด จนกระทั่งไปถึงท่าเรือในเวลาเกือบจะบ่ายโมงอยู่รอมร่อ

ตาวิกาลือกรถแล้วรีบวิ่งไปที่ท่าเทียบเรือสปีดโบต เธอเป่าปากอย่างโล่งใจและเหนื่อยหอบเมื่อพบว่าเรือที่จะไปเกาะมันตายังไม่ออกจากท่า แล้วในที่สุดเธอก็ได้ขึ้นไปนั่งอยู่บนเรือที่มุ่งหน้าสู่เกาะแห่งความหลังของเธออย่างสมใจ

เรือสปีดโบตนั้นใช้เวลาจากท่าเรือไปจนถึงเกาะมันตาประมาณสี่สิบห้า นาที ระหว่างนั้นตาวิกาก็เริ่มคิดว่าเธอทำถูกหรือเปล่าที่ลงเรือมาอย่างรีบร้อนเช่นนี้ ตลอดเวลาเธอมักจะใช้เวลามากมายในการตัดสินใจทำอะไรต่อมื่ออะไรเสมอ แต่กับครั้งนี้ มันกลับเป็นแค่เสียขวินาทีเดียวที่เธอตัดสินใจขึ้นเรือหลังจากเห็นสะพานไม้สีขาวสะอาดตาในใบปลิว

ความรู้สึกผิดเข้าเกาะกุมจิตใจของเธออีกครั้ง เมื่อแสงแดดยามบ่ายต้องเหลี่ยมเพชรสะท้อนเข้าตาของเธอ การกลับไปหาคนรักเก่าที่แม่เขาจะไม่มีตัวตนอยู่จริงก็ตาม ไม่ยุติธรรมกับชีวิตินเลยสักนิด อย่างน้อยเธอก็ควรจะบอกชีวิตินก่อน

หญิงสาวคลั่งแหวนไปมาอย่างกระวนกระวายใจ เพราะกว่าเธอจะไปถึงเกาะมันตา เรือที่จะออกจากเกาะกลับมาที่ฝั่งก็คงหมดรอบแล้ว เธอจะต้องนอนค้างที่นั่น และถ้าเป็นอย่างนั้น เธอจะบอกชีวิตินว่าอย่างไรดีล่ะ ถึงจะทำให้เขาไม่กังวลใจเกี่ยวกับความรู้สึกของเธอที่ยังคงมีต่อปวีร์

เขาไม่เคยโทร. หาเธอระหว่างที่มีประชุม...ตาวิกาคิด

วันนี้เขามีประชุมกับลูกค้า และเธอคิดว่าคงใช้เวลาตลอดบ่าย และอาจไปจบลงในเวลาค่ำ ถึงตอนนั้นเธออาจโกหกเขาว่าเธออยู่บ้านแล้ว

“บ้าจริง” เธอสบถกับตัวเอง รู้สึกผิดที่ต้องหาเรื่องโกหกเขา แต่เธอก็

ไม่ยากให้เขาไม่สบายใจ เราสองคนกำลังมีความสุขด้วยกัน จะปล่อยให้
ความหุนหันพลันแล่นของเธอมาทำลายมันลงได้อย่างไรกัน

ดาวิกาหันไปมองชายฝั่งที่ไกลลิบออกไปทุกที่ด้วยความรู้สึกเหมือน
ถูกลอยแพ เธอกำลังทิ้งความมั่นคงไปหาอะไรบางอย่างที่ไม่มีแน่นอน
แต่เธอก็ถอยกลับไปไม่ได้อีกแล้ว เพราะทางที่จะทำได้ก็คือบังคับให้คนขับ
เรือซึ่งเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวที่ต้องการจะไปเที่ยวอย่างเต็มที่วกกลับไป
ส่งเธอที่ชายฝั่ง หรือไม่ก็กระโดดลงจากเรือแล้วว่ายกลับไปเอง

หญิงสาวส่ายหน้ากับความขลาดเขลาของตัวเอง... เธอไม่มีทางทำเรื่อง
แบบนี้ได้แน่ๆ

คราวนี้เธอสุดลมหายใจลึก แล้วหันมองไปยังด้านตรงข้ามกับชายฝั่ง
หัวเรือเป็นรูปสามเหลี่ยมพุ่งตรงไปยังทิศทางของเกาะมันตาราวกับลูกศร
ใครสักคนกำลังชี้หน้าเธอ ใครสักคนต้องการให้เธอไปที่นั่น เธอไม่รู้ว่าทำไม
และจะมีอะไรอยู่ ตอนนั้นรู้เพียงอย่างเดียวก็คือ เธอกำลังเผชิญกับมัน
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว

“ไม่มีอะไรหรอกน่า” เธอปลอบตัวเองจึงมำอย่างเคยชินกับการพูด
คนเดียว

เมื่อเรือจอดเทียบท่า ดาวิกาเดินตามนักท่องเที่ยวขึ้นจากเรือ เธอเดิน
เตร็ดเตร่ไปตามชายหาดจนกระทั่งถึงรีสอร์ตของเขา ที่ซึ่งเธอต้องการที่ซุก
หัวนอนสำหรับหนึ่งคืน และมั่นคงเป็นที่ไหนไม่ได้ นอกเสียจากพาราไดส์
ไอร์แลนด์ รีสอร์ต แห่งนี้

โชคเป็นของเธอเมื่อยังเหลือห้องว่างอยู่หนึ่งห้องพอดี เธอลงทะเลเวียน
เข้าพักแล้วใช้เวลาเป็นชั่วโมงอยู่บนเตียงอย่างไม่รู้จะทำอะไรดี เพราะแดด
ยามบ่ายนั้นแรงเกินกว่าจะไปนั่งบอกลาเขาที่สะพานเทียบเรือสีขาวได้ ใน
ที่สุดก็ลุกขึ้นเมื่อตัดสินใจได้ว่าควรจะไปใช้บริการสปาของรีสอร์ตเป็นการ
ฆ่าเวลา ซึ่งมันก็เป็นการใช้เวลาให้หมดไปได้ดีทีเดียว เพราะนอกจากแดด
จะอ่อนแรงลงมากแล้ว เนื้อตัวของเธอรวมทั้งสมองก็ยังผ่อนคลายไปด้วย

หลังจากทำสปาเสร็จ ดาวิกาเดินไปนั่งที่ร้านกาแฟติดกับชายหาด ที่มุมระเบียงของร้านมีต้นปาล์มใหญ่ที่ให้ร่มเงาได้ดี เธอกับบวีร์เคยมานั่งที่นั่นกันบ่อยๆ เธอสั่งน้ำส้มปั่นมาดื่มระหว่างรอให้แดดหมด เมื่อได้เวลาแล้วจึงถอดรองเท้าออก เดินเท้าเปล่าไปตามแผ่นไม้ ก้าวซ้าๆ ลงไปตามบันไดสองสามขั้นจนถึงผืนทรายอ่อนๆ เม็ดทรายที่ผ่านไอนี้แดดมาทั้งวันโอบอุ้มฝ่าเท้าของเธอ ทำให้รู้สึกเหมือนทุกอย่างก้าวนั้นเต็มไปด้วยความอบอุ่นและปลอดภัย

น่าแปลกที่การมาคราวนี้ เธอภาวนาขออย่าให้เจอเขา

ดาวิกาถอนหายใจออกมา...ไม่ใช่เธอไม่อยากเจอเขาแล้ว แต่เธอไม่อยากจะให้ชีวิตของเธอยุ่งยากต่างหาก ทุกอย่างกำลังเข้ารูปเข้ารอย แม้เธอจะยังไม่ลืมบวีร์ แต่หัวใจห้องที่เหลือของเธอก็เต็มไปด้วยชัชชินแล้ว ถ้าเขาจะกลับมาก็ควรจะมาก่อนหน้านี้ ไม่ควรจะกลับมาเอาในเวลานี้ เวลาที่อาจทำให้เธอระอึกระอ่วนใจได้

หญิงสาวเดินไปจนสุดหาด ก่อนจะก้าวขึ้นบันไดไม้สู่สะพานเทียบเรือแห่งความหลัง เธอหยุดยืนอยู่ตรงหัวบันได หอดตามองไปยังสุดปลายสะพาน ดีใจที่ไม่เห็นร่างโศกเลือดของเขาเหมือนในฝัน

ทรวงอกอิมขยายขึ้นเมื่อเธอสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดอย่างรวบรวมความกล้า ก่อนจะค่อยๆ ก้าวเท้าไปตามแผ่นไม้ที่ละแผ่น จนกระทั่งไปหยุดยืนอยู่ที่ไม้กระดานแผ่นสุดท้าย ดาวิกาทรงตัวลงนั่ง วางรองเท้าเอาไว้ข้างกาย แล้วห้อยขาลงไปให้ปลายเท้าระกับผืนน้ำ เธอเอื้อมมือไปลูบไล้รอยมิดที่สลักเป็นชื่อของเธอกับเขาพร้อมกับหลับตาลง นึกถึงวันที่มีเขาอยู่เคียงข้างอย่างอาลัยอาวรณ์

“วีร์คะ” เธอร้องเรียกเขาเบาๆ ได้ยินเสียงคลื่นและเสียงลมตอบกลับมาแทนเช่นเคย ริมฝีปากแดงจัดยกขึ้นเล็กน้อย หญิงสาวยกมืออีกข้างกรีดน้ำตา และตั้งใจว่าจะไม่เสียน้ำตาให้เขาอีกแล้ว เพราะเขาจะเป็นความทรงจำที่ดีของเธอตลอดไป ต่อไปนี้เธอจะยิ้มสุขใจทุกครั้งเมื่อนึกถึงเขา

“จันมาลาคุณคะ...วีร์” ดาวิกาลืมตาแล้วเอ่ยกับแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ราวกับเขาอยู่ตรงหน้า

“คุณจะไปไหน”

หญิงสาวเบิกตาโพลงเมื่อได้ยินคำถามนั้น เสียงนั้นลอยมาจากด้านหลังของเธอ และแม้ผ่านมานานถึงหกปีเต็มแล้วก็ตาม แต่เธอก็ยังคงจำเสียงนั้นได้

“วีร์...” หญิงสาวครางอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง เธอค่อยๆ หันไปมอง ก่อนจะพบว่ามันเป็นเขาจริงๆ

โลกเหมือนจะหยุดหมุนในวินาทีนั้น เธอนั่งจ้องเขานิ่ง ส่วนเขาก็ยืนอยู่กลางสะพานเทียบเรือห่างจากเธอไปไม่กี่แผ่นไม้กระดานอย่างไม่ไหวติงเช่นกัน

ดาวิกาลังเกตเห็นว่าใบหน้ากับรูปร่างของเขาเปลี่ยนไปไม่น้อย เขาดูบึกบึนขึ้น ผิวเข้มคล้ำแดดขึ้น รอบริมฝีปากมีหนวดเคราครึ้มและมีริ้วรอยบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกว่าจะมีชีวิตที่เขาหายไปจากชีวิตของเธอนั่นเต็มไป ด้วยความสมบุกสมบันเพียงใด

หญิงสาวอยากจะมองเขาให้เต็มตากว่านี้ เธอลุกขึ้นแล้วหันไปเผชิญหน้ากับเขาเต็มตัว เขาก้าวมาหาเธอสองสามก้าวแล้วหยุดชะงัก เธอได้แต่ตะลึงมองราวกับเขาเป็นตัวละครหลุดมาจากนอกโลก ความรู้สึกบางอย่างเอ่อตันขึ้นมาราวกับน้ำในภาที่ถูกร้อนจนพลุ่งพล่าน

วินาทีนั้นเธอไม่คิดอะไรเหมือนกับตอนที่ตัดสินใจมาที่นี่ หญิงสาวโผล่เข้าหาเขาราวกับมีแรงดึงดูดมหาศาล ก่อนจะร้องให้พุ่มพ่ายออกมาแทบอกของเขา

“คนบ้า! คุณหายไปไหนมาตั้งหกปี!”

๔

ปวีร์รู้สึกว่ช่วงชีวิตอันเลวร้ายของตัวเองผ่านพ้นไปแล้ว หลังจากดาวิกาเฒ่เข้ากอดเขา ความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจแทบจะอันตรธานไปจนหมดสิ้น ความอบอุ่นในหัวใจคืนกลับมา เขารวบตัวเธอเอาไว้แล้วกระซิบแน่วรากับเธอเป็นสมบัติอันล้ำค่าหาอะไรมาทียบไม่ได้

“เรื่องมันยาวมาก และก็ไม่น่าฟังด้วย”

หญิงสาวผละจากอกของเขาแล้วเงยหน้าขึ้นมอง ดวงหน้าอึ้งดงามหมดจดของเธอปรากฏให้เห็นเด่นชัดในระยะใกล้ เธอทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองคว่ำจันทรเอาไว้ในอ้อมแขนได้ ใบหน้างามผุดผ่องนี้ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย จมูกเล็ก ๆ ของเธอยังคงน่าหยิกเล่น พวกแก้มกระจ่างใสพร้อมกับรอยนุ้มกระจุ่มกระจิม่นั้นทำให้หัวใจของเขาอุ่นวาบด้วยกระแสแห่งความสดใส โดยเฉพาะกับบั้นยนต์ตาอึ้งดงามราวกับท้องฟ้ายามราตรีนั้น มันก็แทบสะกดเขาให้หลงใหลอย่างลึมตายเลยทีเดียว

“จันทรอยากรู้คะ”

ปวีร์ยิ้ม ก่อ่นจะผายมือไปย้งแผ่นไม้แผ่นสุดท้าย “จันทรานั่งคุยกัน

ดีไหม”

เธอพยักหน้า เขาก็ประคองเธอไปทรุดตัวลงนั่งพร้อมกัน ปลายเท้าของทั้งคู่หย่อนลงจนจมหายไปใต้น้ำ ปวีร์ยังคงโอบไหล่ของดาวิกาอยู่อย่างทะนุถนอม และคิดว่าต่อจากนี้ไปเขาจะไม่ว่างจากเธอไปไหนอีก...ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะมาพรากเราไปจากกันได้

หญิงสาวทำเหมือนจะเอนศีรษะลงซบไหล่ของเขาเหมือนเคย แต่อะไรบางอย่างก็ทำให้เธอชะงัก ก่อนจะพยายามขยับตัวออกห่าง ปวีร์ฉงนในความรู้สึกเหินห่างแบบนี้ แต่ก็คงจะโทษเธอไม่ได้ เพราะเวลาที่เขาหายสาบสูญไปนั้นกินเวลาถึงหกปีด้วยกัน เขาก็คลายมือจากไหล่ของเธอแล้วทิ้งมันลงบนแผ่นไม้ ใช้นิ้วลูบไล้รอยมีดที่เขาเป็นคนบรรจงกรีดลงไปเมื่อหลายปีก่อน ด้วยท่าทางแก้้อๆ

“วีร์คะ”

“หือ” เขาตรวจรับอย่างหวั่นใจ น้ำเสียงของเธอเข้มเคียดซอบกล ผิดกับประโยคแรกที่เอ่ยถามเขาเมื่อครู่ ซึ่งเต็มไปด้วยความหวังหาواردอย่างสิ้นเชิง

“ฉัน...เอ่อ...” ดาวิกาก็อ้อกั้งเล

ปวีร์ยิ้ม คิดว่าเวลาที่หายไปหกปีคงทำให้เธอรู้สึกขัดเขิน ระยะเวลาที่ห่างกันคงสลายความคุ้นเคยซึ่งกันและกันไปที่ละนิด แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนความรักที่เขามีต่อเธอได้ และเขาก็คิดว่าเธอก็คงคิดเช่นเดียวกับเขา แต่การพลัดพรากก็เหมือนหมอกเมฆที่บังแสงอาทิตย์ เขาก็ค่อยๆ เลื่อนมือขวาไปวางลงบนหลังมือซ้ายของเธอเบาๆ หวังจะปลอบโยนและทบทวนความสัมพันธ์สนมขึ้นอีกนิด

ทว่า...อะไรบางอย่างบนนิ้วของเธอกลับสร้างความหวั่นไหวให้เกิดขึ้นในหัวใจของเขาอย่างคาดไม่ถึง

เขารีบยกมือของเธอขึ้นมามองดู ดวงตาของเขาเบิกโพลงเมื่อเห็นแหวนเพชรระยิบระยับอยู่ที่นิ้วนางข้างนั้น ปวีร์เหลือบตาขึ้นมองเธอด้วย

ความตกตะลึง เพราะสิ่งที่เขาเห็นบ่งบอกได้เพียงอย่างเดียวว่าเธอมีเจ้าของแล้ว อย่างน้อยเจ้าของแหวนวงนี้นั้นก็คงมีฐานะเป็นคู่หมั้นของเธอ แต่ที่เลวร้ายที่สุดคือ แหวนวงนี้อาจเป็นเครื่องหมายบ่งบอกว่าเธอไม่ใช่นางสาวที่สดใสร่าเริงสำหรับเขา เหมือนเมื่อหกปีก่อนอีกต่อไป

“นี่ละคะ ที่ฉันอยากจะบอกคุณ” เสียงของเธอสิ้นอย่างลึบสน

ปวีร์ฝืนยิ้มทั้งที่หัวใจเจ็บปวดร้าวรากับจะแตกสลายลงให้ได้ เขารู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างมาจุกอยู่ที่ลำคอ หัวตาร้อนผ่าวแทบจะกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่

สิ่งที่เขายึดมั่นเอาไว้เป็นความหวังที่จะพาตัวเองกลับมาที่นี้ให้ได้มีอันต้องสูญสลายไปต่อหน้าต่อตา แหวนวงนั้นทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นสูญญากาศที่ไร้ค่าเสียจริงๆ

“ฉันหมั้นแล้วเมื่อสามเดือนก่อนคะ และกำลังจะแต่งงานในอีกสองเดือนข้างหน้า” ดาวิกาบอก หยตน้ำใส่ๆ ไหลออกมาจากดวงตางามของเธอ เขากัดฟันแน่นจนกรามเป็นสันนูนขึ้นมา พยายามสะกดอารมณ์ด้านลบของตัวเองเอาไว้ไม่ให้พลุ่งพล่านออกมาเพราะความผิดหวัง

เรื่องนี้โทษใครไม่ได้ ชะตากรรมเท่านั้นที่จะต้องรับผิดชอบที่พรากเธอไปจากเขาตั้งหกปี

หกปีมันนานเหลือเกินสำหรับหัวใจอ้างว้างของผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง

“คนที่นี้บอกว่าคุณมาที่นี่บ่อยๆ แต่ระยะหลังหายไป” ปวีร์เอ่ย ก่อนจะเหลือบมองแหวนอีกครั้งด้วยความรู้สึกสะทอนใจ “เป็นเพราะเหตุนี้ใช่ไหม”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า “ฉันรู้สึกผิดที่จะมาที่นี่ วินรู้เรื่องของเรา”

“วิน?” เขาทวนชื่อนั้น

“ซัชวินค่ะ เขาเป็นผู้ตรวจสอบบัญชีและที่ปรึกษาเกี่ยวกับบัญชีของคุณพ่อ ฉันดูแลส่วนนั้นด้วย ก็เลยได้รู้จักกับเขา” ดาวิกาแนะนำตัวคู่หมั้น

ของเธอคร่ำครวญ

“เขาหล่อกว่าผมใหม่” บิวรี่ฝันยิ้มอีกครั้งกับมุกตลกร้ายที่เสียดแทงใจ เขาได้อย่างเหลือเชื่อ เขาเองยังไมรู้อย่างไรว่าทำไมเธอออกใจไปทำไม เธอเข้าใจว่าเขาไม่แคร์อย่างนั้นหรือ...ไม่ใช่แน่ๆ

“ไม่มีใครหล่อกว่าใครหรอกค่ะ” เธอตอบอย่างเป็นกลาง

“ผมล้อเล่นนะ” เขาหัวเราะแห้งๆ อย่างเจ็บปวด “เขาเป็นคนดีใช่ใหม”
“ค่ะ”

เธอตอบสั้นๆ แต่มันเหมือนหมัดตอกของแชมป์โลกรุ่นเฮฟวีเวตอัดเข้าที่ท้องของเขาทีเดียว เพราะหากผู้ชายคนนั้นร้ายกับเธอ เขาคงมีเหตุผลที่ดีที่จะแย่งเธอคืนกลับมา

“นี่ใช่ใหม เหตุผลที่คุณบอกว่าจะมาลาผม”

“ใช่ค่ะ” ดาวิกาพยักหน้า “ฉันคงรู้สึกผิดถ้าไม่ได้บอกคุณเสียก่อน แม้ตอนแรกไม่คิดว่าจะได้เจอคุณก็ตาม”

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึกแล้วระบายออกมาอย่างหนักหน่วง “โชคร้ายที่บังเอิญมาเจอผมเข้า”

“ไม่ค่ะ” เธอส่ายหน้า “ฉันดีใจที่เจอคุณนะค่ะ ฉันคิดถึงคุณ”

บิวรี่เลิกคิ้ว เขาคงดีใจมากกว่านี้ถ้าเธอคิดถึงเขาโดยที่ยังไม่ได้หมั้นหมายกับใคร “แล้วที่คุณมานี่ เพื่อที่จะไม่คิดถึงผมอีกหรือเปล่า”

หญิงสาวกัดริมฝีปากแน่น น้ำตาไหลออกมาอาบแก้มอีกครั้ง “ฉันขอโทษ”

เขายิ้ม ดึงมือที่มีแหวนประดับมาวางเอาไว้บนอกของตัวเอง ใช้อีกมือหนึ่งไปปิดหน้าตาบ่นพวงแก้มชุ่มชื้นของเธออย่างทะนุถนอม “คุณไม่ผิดหรอก จริงๆ นะ อย่าโทษตัวเองเลย”

ดาวิกาพยักหน้าหงิกๆ

“อย่างนี้แล้ว คุณคงไม่อยากฟังเรื่องของผมอีกแล้วสิ”

“ไม่ค่ะ” เธอส่ายหน้าทันที “ฉันอยากรู้ คุณหายไปไหนมาคะตั้งหกปี”

“เรื่องมันยาว” ปวีร์เอ่ย ก่อนจะหันไปมองอาทิตย์อัสดง “คุณพักที่นั่น
ใช่ไหม แล้วเขามาด้วยหรือเปล่า”

เธออ้าปากจะตอบเขา แต่เสียงโทรศัพท์ของเธอกลับดังขึ้นเสียก่อน
ดาวิกาชะงักไปก่อนจะก้มลงหยิบมันขึ้นมาดูเลขหมาย แล้วก็สะอึกงยหน้า
ขึ้นมองเขาด้วยสีหน้าแปลกๆ นั่นทำให้เขารู้ได้ในทันทีว่าใครโทร. มา

เขาผายมือให้เธอ ดาวิการีบรับสาย กรอกเสียงสวัสดีลงไปอย่างนุ่ม
นวลแล้วนั่งฟังเสียงจากปลายสายพร้อมๆ กับที่เขาหนึ่งมองปฏิกิริยา
ของเธออย่างร่าร่าใจ ก่อนที่ในที่สุดเธอจะเอ่ยอ้อมแอ้มออกมาเบาๆ

“บังเอิญเจอเพื่อนเก่าณะคะ เลยมานั่งกินข้าวกัน เสร็จแล้วก็จะกลับ
วินประชุมเสร็จแล้วหรือคะ”

ปวีร์มองเธอหนึ่งๆ เธอเหลือบตาขึ้นมองเขาก่อนจะหลบตาลงอย่างรู้สึก
ผิดที่ต้องโกหกคู่หมั้น และปิดบังเรื่องของเขาต่อหน้าตัวเขาเอง

“ถ้าเหนื่อยก็กลับไปพักผ่อนเถอะ เตี้ยวใหม่คุยกับเพื่อนเสร็จก็ว่าจะ
กลับบ้านเลยเหมือนกัน”

เธอเอ่ยก่อนจะเหลือบตามองเขาอีกครั้งอย่างกระอักกระอ่วน เขาจึง
ทำท่าบึ้งบึ้งถามไปว่าจะให้เขาปลื้มตัวไป ทิ้งให้เธอคุยกับคนรักตามสบาย
หรือเปล่า แต่เธอก็ส่ายหน้ายืนยันว่าไม่

“ค่ะๆ ฝันดีนะคะ แล้วพรุ่งนี้ตอนเที่ยงใหม่จะไปรับคุณที่ทำงาน”

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายก่อนเธอจะวางสายไป มันเป็นประโยคที่ทำให้
ปวีร์รู้ว่าเขามีเวลาอยู่กับเธอเพียงแค่นี้เท่านั้น

“ดูเหมือนคุณคงไม่ต้องตอบคำถามผมแล้วมั้ง”

ดาวิกายิ้มเจื่อน

ปวีร์ยกไหล่ “ไปหาอะไรดื่มที่ร้านกาแฟดีไหม”

“แต่ฉันอยากฟังเรื่องของคุณมากกว่าค่ะ”

เขาลุกขึ้นพร้อมกับผายมือซ้ายให้เธอเกาะเพื่อพยุงตัว “ผมก็อยาก
เล่าให้คุณฟัง แต่ต้องไม่ใช่ที่นี่”

“ทำไมคะ” เธอใช้มือขวาวางลงบนมือของเขา

เขาจุดเธอลุกขึ้นมาอย่างง่ายดาย “ผมอยากให้เห็นเป็นความทรงจำที่ดีของเรา”

เธอเลิกคิ้ว ก่อนจะพยักหน้าเศร้าๆ อย่างเข้าใจความหมายของเขา... หากเราสองคนจะจากกันจริงๆ ก็ไม่ควรเป็นที่ที่เราสองคนมีความสุขร่วมกันมาก่อน

ปวีร์ยังคงกุมมือเธอ รู้สึกดีที่เป็นมือข้างที่ไม่มีแหวนหมั้นอยู่ ทั้งคู่เดินอย่างเงียบๆ ไปตามสะพานไม้สีขาวที่รอบข้างถูกปกคลุมไปด้วยม่านดำแห่งราตรีกาล แสงไฟที่หัวเสาซึ่งปักเอาไว้เป็นระยะๆ สว่างไสวราวกับทหกรองเกียรติยศที่มายืนส่งอัศวินสู่สนามรบ

วันนี้เมื่อหกปีที่แล้ว เขาคิดจะขอเธอแต่งงาน หากไม่เกิดอุบัติเหตุในครั้งนั้นเสียก่อน การเดินกุมมือกันในตอนนี้ อาจเป็นการเดินเพื่อฉลองวันครบรอบแต่งงานครบหกปีก็ได้

แต่ชีวิตก็ไม่ได้ง่ายขนาดนั้น เพราะแทนที่จะเป็นการฉลองอย่างชื่นมื่น การเดินเคียงคู่กันในครั้งนี้กลับกลายเป็นการจูงมือกันเดินไปเพื่อที่จะพลัดพรากจากกันตลอดกาล

“คุณกลับมาทานหรือยังคะ” ดาวิกาเอ่ยถามระหว่างทาง

“หนึ่งสัปดาห์แล้ว” เขาตอบ “ผมไปหาพ่อ จัดการเรื่องเอกสารอะไรต่างๆ แล้วก็รีบมาที่นี่”

“ทำไมไม่ไปหาฉัน...ที่บ้านล่ะคะ” เธอเอ่ยถามอย่างลึกลับ

“มีเอกสารสำคัญต้องมาเคลียร์ที่นี่ก่อน ผมตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะเซอร์ไพรส์คุณด้วยการหอบดอกไม้ซื้อไปหา แต่...” ปวีร์ทอดเสียงลง เธอบิบบมือเขาเบาๆ ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาอยากให้เราหยุดพูดหรืออยากปลอบใจเขากันแน่ “กลับเจอเซอร์ไพรส์เสียเอง”

เธอหัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องไป “คุณพ่อเป็นอย่างไรบ้างคะ”

ปวีร์ยกไหล่ “ก็ดูมีความสุขดีนะ ท่านมีลูกสองคนแล้ว เด็กผู้หญิงทั้งคู่ น่ารักรน่าซึ้งซึ้งแล้ว คุณพ่อคุณแม่ของคุณล่ะ”

“ก็สบายดีค่ะ ตอนนี้มีเด็กผู้หญิงสองคนมาวิ่งเล่นในบ้านให้พวกท่าน เลี้ยงเหมือนกัน แต่เป็นหลานนะค่ะ เจนนี่กับฮันนี่ ลูกของพี่พล”

“พี่ชายคุณนะหรือ”

“ค่ะ เขากลับมาจากอเมริกาพร้อมกับภรรยาและลูกๆ สองคน ความจริงก็ไม่ใช่เด็กผู้หญิงแล้วละ คนโตอายุสิบสี่ ส่วนคนเล็กอายุสิบขวบ ตอนนี่พี่พลก็เปิดบริษัทบัญชีร่วมกับวินนะค่ะ”

ชายหนุ่มหนึ่งไป รู้สึกเหมือนโดนสะกิดแผลเมื่อได้ยินชื่อคู่มั่นของเธอ หน้าที่ยังรู้ถือว่าชายคนนั้นสนิทสนมกับครอบครัวของเธอเป็นอย่างดี ถึงขั้นมีบริษัทร่วมกันกับพี่ชายของเธออีกต่างหาก

“แล้วคุณล่ะ จะกลับมาบริหารงานที่นั่นหรือเปล่าคะ”

“อ้อฮ้อ” เขาพยักหน้ารับ “ผมจากพาราไดส์ กรุป ไปนานเหลือเกิน ก็เลยขอคุณพ่อมาเคาะสนิมที่นี้ แต่ถึงตอนนี้ชักไม่แน่ใจเสียแล้ว”

“เพราะฉันหรือเปล่าคะ” ดาวิกาเอ่ยถามเสียงอ่อย

“ถ้าบอกว่าไม่ใช่ คุณคงไม่เชื่อ” ปวีร์ยกไหล่แล้วถอนหายใจเบาๆ “คุณเป็นเหตุผลเดียวที่ผมเลือกมาที่นี้”

“คุณกำลังทำให้ฉันรู้สึกผิด”

“ผมขอโทษ” ปวีร์เอ่ยสั้นๆ ยอมรับกับตัวเองว่าต้องการแบบนั้นจริง แต่ก็คงจะช่วยอะไรไม่ได้มากกับการที่จะให้เธอเปลี่ยนใจกลับมาหาเขา

ชายหนุ่มคลายมือจากมือของเธอเมื่อเข้าสู่ชายคาของร้านกาแฟ เขาเลือกโต๊ะที่ไกลจากที่เคยนั่งด้วยกัน เลื่อนเก้าอี้ให้เธอนั่ง ก่อนจะเดินไปนั่งตรงข้ามกับเธอ ดาวิกาเป็นคนสั่งกาแฟเหมือนเคย เธอจำชนิดที่เขาชื่นชอบได้ แต่เธอไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนาน เขาไม่ชอบดื่มกาแฟหวานข้นอีกแล้ว ซึ่งก็คงเหมือนกับเธอ เวลาหกปีคงทำให้เธอเปลี่ยนใจจากเขาไปแล้วเช่นกัน

พนักงานมาเสิร์ฟกาแฟให้ก่อนจะเดินจากไป ดาวิกาก็มลงดูตุกตาแพ

จากตลอด จากนั้นทั้งระยะเวลาสักครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยถามออกมาด้วยคำถามเดียวกับเมื่อแรกพบ

“ตกลงคุณหายไปไหนมาคะ”

เขายิ้มให้เธอ ก่อนจะพินหนามองไปทางท้องทะเลในความมืด แสงจันทร์ยังคงสว่างพอให้เห็นเกลียวคลื่นขาวได้ เขาหลับตาลง นึกไปถึงวันเกิดของตัวเองเมื่อหกปีที่แล้ว ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกน้อยใจในโชคชะตา

“วันนี้เมื่อหกปีที่แล้ว ผมควรจะเป็นคนสวมแหวนให้คุณแทนแหวนวงนั้น” บิวรียิ้มเศร้าๆ ส่วนเธอมีสีหน้ากระอักกระอ่วนขึ้นมา “ผมขอโทษที่พุดให้คุณลำบากใจ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ถึงอย่างไรฉันก็ต้องถามอยู่ดีว่าทำไมคุณถึงไปหาฉันแต่เช้า”

“คุณเคยถามผมว่าผมจะทำอะไรเป็นอย่างแรกในวันเกิด จำได้ไหม” เขาถาม เธอพยักหน้าตอบ สีหน้าของเธอทำให้เขาไม่แน่ใจนักว่าเธอจำได้จริงหรือเปล่า “สิ่งแรกที่ผมตั้งใจทำก็คือ ขอคุณแต่งงาน”

ดาวิกาสะอึก มองเขาด้วยดวงตารึ้นก่อนจะเบือนหน้าหนีไปมองทะเล

“แต่ผมก็ไปไม่ถึงฝัน เบรกรถของผมไม่ทำงาน มันทำให้ผมควบคุมรถไม่ได้ รถพุ่งชนแผงกั้น แต่ก็ไม่ช่วยหยุดยั้งหายนะ รถของผมตกหน้าผาจมทะเล หลังจากนั้นผมก็จำอะไรไม่ได้เลย”

“ตำรวจบอกว่าสายน้ำมันเบรคของคุณถูกตัดขาด แต่ก็จับมือใครดมไม่ได้เลย”

“นั่นเป็นเรื่องที่ผมจะต้องกลับมาสืบหาว่าใครเป็นคนทำ” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น

“ฉันจะเป็นกำลังใจให้คะ”

บิวรีพยักหน้า ก่อนจะเล่าเรื่องให้เธอฟังต่อ “ผมสลบไปนานทีเดียว พี่ขึ้นมามากี่ทีก็พบว่าตัวเองอยู่บนเรือลำหนึ่งกลางทะเล บนเรือมีคนต่างชาติ

สี่คน เป็นผู้ชายสามกับผู้หญิงอีกหนึ่ง พวกเขากำลังโต้เถียงกันเรื่องที่ว่าผู้หญิงคนนั้นช่วยผมเอาไว้ ดูเหมือนว่าพวกผู้ชายจะไม่ค่อยพอใจเท่าไรที่มีคนเจ็บอยู่บนเรือ ผมก็เลยแก้งนอนนิ่ง ทำเป็นยังสลบอยู่ ตอนนั้นผมสับสนมาก จำอะไรไม่ได้เลยแม้แต่ชื่อของตัวเอง”

“ความจำเสื่อมหรือคะ” ดาวิกาเอ่ยถามด้วยสีหน้าจงด

“ใช่” เขาพยักหน้าตอบ

“แล้วคนพวกนั้นเป็นใครคะ”

“ตอนแรกผมคิดว่าเป็นพวกนักท่องเที่ยว โชคดีเหลือเกินที่ภาษาอังกฤษของผมไม่ได้เสื่อมไปตามความทรงจำ ก็เลยได้ยินพวกมันคุยกันแล้วปะติดปะต่อความได้ว่า พวกมันเพิ่งปล้นธนาคารมา และกำลังจะหนีไปขึ้นฝั่งที่มาเลเซีย”

“ตายจริง” เธอยกมือขึ้นทาบอก

ปวีร์ถอนหายใจ “ไม่กี่เดือนมานี้ ก่อนที่ผมจะจำทุกอย่างได้ ผมพยายามสืบหาตัวตนของตัวเอง ก็เลยลองสืบข่าวย้อนหลังเกี่ยวกับการปล้นธนาคารดู ผมจึงพบว่ามีการปล้นธนาคารในตัวเมืองจริง ผู้ชายสามคนนั้นเป็นรัสเซีย เป็นเคจีบีเก่า ส่วนผู้หญิงคนนั้นถือสัญชาติอังกฤษ พวกนั้นจึงต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง”

“อ้อ...ข่าวนั้นนั่นเอง” ดาวิกาเอ่ยขึ้น “ถ้าจำไม่ผิด ตำรวจจับสามคนนั้นได้ด้วยนี่คะ”

“ใช่ พวกมันสารภาพว่าหลังจากปล้นมาก็เอาเงินไปซ่อนไว้ตรงซอกหินใต้หน้า ตรงที่เข้าวันต่อมารถของผมจมลงไปพอดี หลังจากพวกมันยกบานอยู่หนึ่งคืนก็ได้เรือที่จะขับไปมาเลเซียในตอนเช้า บังเอิญเหลือเกินที่พวกมันมาเอาเงินตอนที่เกิดอุบัติเหตุกับผมพอดี พวกผู้ชายพากันขนเงินขึ้นมา แต่ผู้หญิงคนนั้นตัดสินใจช่วยผมเอาไว้”

“ทำไมล่ะคะ คนแบบนี้มันจะไม่น่าจะมีเมตตาณะคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ ก่อนจะยกไหล่ “เชื่อไหม จนป่านนี้ผมก็ยังไม่รู้

เหมือนกันว่าผู้หญิงคนนั้นช่วยผมเอาไว้ทำไม เธอน่าจะปล่อยให้ผมตายแล้ว
หนีเอาตัวรอดไป แต่เธอก็ไม่ทำ”

คิ้วของดาวิกาขมวด คงกำลังนึกหาเหตุผลอยู่ แต่คงเสียเวลาเปล่า
เพราะเขาเฝ้าติดตามตัวเองมาตลอดหลายปี แต่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบใดๆ

“แล้ว...เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้นคะ” เธอยอมแพ้ในที่สุด

“พวกมันทะเลาะกันเองหลังจากลอยลำอยู่กลางทะเล คนหนึ่งต่อว่า
อีกคนว่าเตรียมการไม่ดี ทำให้น้ำมันหมด เลยต้องลอยเค้างอยู่แบบนั้น ดู
เหมือนจะมีการต่อสู้กัน ผู้หญิงที่ช่วยผมพยายามห้ามปราม แต่กลับถูก
ลูกหลง ปีนของพวกมันลั่นใส่เธอ”

“ตายจริง แล้วเธอเป็นอย่างไรบ้างคะ” ดาวิการ้องถามด้วยความเป็น
ห่วง เพราะแม้ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นโจร แต่เธอก็มีส่วนดีอยู่ครั้งหนึ่งที่เมตตา
ช่วยเหลือเขา แต่ความดีของเธอกลับไม่ช่วยลบล้างบาปอันยิ่งใหญ่ที่เธอก่อ
เอาไว้ก่อนหน้านี้

“ผมอ่านจากข่าว ตำรวจไทยพบศพของเธอบนเรือลำนั้นหลังจากมัน
ลอยกลับเข้าน่านน้ำไทย”

“โอ้...” หญิงสาวครางด้วยความเสียใจ ก่อนจะถอนใจเบาๆ “แล้วคุณ
กับสามคนนั้นล่ะคะ”

“มีเรือประมงของมาเลเซียมาเจอเรา สามคนนั้นเจรจาขอติดเรือไปขึ้น
ฝั่งแล้วทิ้งผมเอาไว้ แต่โชคดีที่ได้กั๊งเรือเห็นผมเข้าก็เลยพาลงเรือไปด้วย แต่
ยังไม่ทันถึงก็ถูกตำรวจของมาเลเซียที่ประสานกับตำรวจไทยที่พบเรือซึ่ง
คนร้ายใช้หนีมาจับศพหญิงชาวอังกฤษคนนั้น พวกมันเลยโดนจับไปหมด
ส่วนผมถูกได้กั๊งกันตัวไว้แล้วนำส่งโรงพยาบาล บาดเจ็บภายนอกถูกรักษา
แต่สมองของผมยังคงว่างเปล่า ยิงดีที่ได้กั๊งเรือประมงลำนั้นเป็นคนไทย ก็
เลยคอยช่วยเหลือผม พอรู้ว่าผมทำอะไรไม่ได้ ก็เลยให้ไปอยู่กับแก คอย
ช่วยงานแก”

“คุณก็เลยกลายเป็นชาวประมง” เธอเอ่ยถามแล้วมองผิวที่คล้ำแดด

ของเขาด้วยแวตาศรั้า

“มันก็ไม่เลวนัก ได้อยู่กับทะเล มันทำให้ความทุกข์ที่ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใครหรือมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรในสมองอันวุ่นวายของผมสงบลง แคมยังเกือบได้แต่งงานด้วยนะ”

สีหน้าของดาวิกาทิ่งขึ้นเล็กน้อย เธอหนึ่งไปสักพักก่อนจะเอ่ยถามเสียงเข้ม “เธอเป็นใครคะ”

“สะใภ้ฝ่ายของไต้ก๋ง”

เธอหัวเราะในลำคอ น้ำเสียงล้าลึกเสียจนเขาเดาไม่ออกว่าเธอรู้ลึกอย่างไร “แล้วเกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมถึงไม่ได้แต่งงานกัน”

“เพราะเธอเป็น...” เขาทอดเสียงลงอย่างลึกลับ แต่เมื่อเห็นสายตาดอกไม้ของเธอก็ทำให้เขาต้องยอมเผยความจริงออกมา “เธอเป็นพี่สาวของคุณ”

ดาวิกาเบิกตากว้างด้วยความงุนงงกับคำตอบของเขา ก่อนจะครางออกมาเสียงเบาหวิว “พี่ยา”

“ใช่...คุณดลยา”

“มะ...มันเกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมพี่ยาถึงไปอยู่ที่นั่น ฉันลงไปหมดแล้ว แล้วเธอเป็นอย่างไรบ้างคะ”

ปวีร์เอื้อมมือไปจับมือของเธออย่างปลอบโยน “ใจเย็นๆ นะ พี่สาวคุณมีความสุขดี เธอผ่านช่วงที่ทุกข์อย่างแสนสาหัสมาแล้ว ตอนนี้อยู่มีอะไรให้หวงแหวนรักษาแทนผู้ชายคนนั้นแล้วด้วย”

“ลูกหรือคะ”

เขายิ้ม ตบหลังมือเธอเบาๆ “ใช่ คุณยามีลูกกับลูกชายของไต้ก๋งคนหนึ่ง เด็กผู้ชาย หน้าตาเหมือนแม่เขียวละ”

“พี่ยาเล่าอะไรให้คุณฟังบ้างคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า “ตอนผมยังจำอะไรไม่ได้ เธอเล่าให้ฟังว่าเธอหนีออกจากบ้านเพราะห้อง และคนทางบ้านก็กีดกันคนรักของเธอ ก็เลยพากันหนีไปอยู่กับพ่อของผู้ชายคนนั้นที่ทำงานเป็นไต้ก๋งอยู่ที่มาเลเซีย เธอคลอด

หลังจากนั้นไม่นาน เป็นเด็กผู้ชายหน้าตาน่าซังที่เดียว แต่ไม่กี่เดือนต่อมา เด็กคนนั้นก็เป็นกำพร้า รถบรรทุกแหกโค้งมาชนพ่อของเขาขณะกำลังจะกลับบ้าน”

“โอ...พี่ยา” ดาวิกาใช้มืออีกข้างกรีดน้ำตาด้วยความโศกเศร้า

“ตลอดเวลาที่อยู่บ้านของไต่กั๋ง คุณดลยาเธอติดกับผมมาก ผมรู้สึกถูกชะตาเธอ อาจจะเป็นเพราะเธอมีส่วนคล้ายคุณที่ยังฝังอยู่ในใจผมลึกๆ ไต่กั๋งเองก็รักเธอเหมือนลูก และอยากให้เธอพ้นความทุกข์จากการสูญเสีย ก็เลยสนับสนุนผมเต็มที่ เราเกือบได้แต่งงานกัน”

“แล้วเกิดอะไรขึ้นคะ”

คำถามของเธอเต็มไปด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่เขาไม่เข้าใจ ปวีร์ น้อยใจเมื่อคิดไปเองว่าคำถามนั้นอาจหมายความว่า ทำไมเขาถึงไม่แต่งงาน แล้วอยู่ที่นั่นให้พ้นๆ ไปจากเธอเสียทีก็ได้

ปวีร์ผินยิ้ม “คุณดลยาหยิบรูปครอบครัวให้ผมดู และนั่นเป็นจุดที่พลิกผันทุกอย่าง”

ดาวิกาซังก ดวงตาของเธอยังคงดงามเสมอ มันทอดจับมาที่เขา อย่างรอคอยว่าเขาจะพูดอะไรต่อ เขาอยากจูบเธอเหลือเกิน แต่ก็รู้ว่าตอนนี้ไม่เหมาะสมอย่างสิ้นเชิงที่จะทำอย่างนั้น

“ผมเห็นคุณ เห็นดวงตาคู่นี้” ชายหนุ่มประสานสายตากับเธอหนึ่ง “จากนั้นปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น ผมจำคุณได้ ผมนึกเรื่องราวของเราออก ทุกอย่างหลังไหลพรังพรูออกมาจากกล่องเก็บความจำที่ถูกปิดล็อกด้วยอุบัติเหตุครั้งนั้น และที่สำคัญที่สุดคือ ผมจำได้ว่าคุณคือคนที่ผมรักที่สุดในชีวิต”

คราวนี้เธอสะอึก หลบตาลงจ้องมองมือตัวเองที่ซุกอยู่ในมือเขานานพอสมควร ก่อนจะดึงมือไปจากเขา แล้วกอดอกเอาไว้แน่น

“เพราะอย่างนี้คุณถึงไม่ได้แต่งงานกับพี่ยาหรือคะ”

“ใช่” เขาพยักหน้า ถอนหายใจออกมา ก่อนจะย้าอีกครั้ง “เพราะผมไม่มีหัวใจเหลือให้ใครอีกแล้ว”

เธอเป็นอนหน้าหนีไปทางทะเล “คุณค้นพบตัวเองตอนนั้นหรือคะ”

“เปล่า” ปวีร์ส่ายหน้า “ผมจำได้แต่เรื่องราวระหว่างเรา เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเราสองคน แต่ก็ยังจำไม่ได้อยู่ดีว่าตัวเองเป็นใคร สมองเป็นอะไรที่ซับซ้อน นั่นทำให้ผมคิดว่าผมคงต้องสืบหาเรื่องราวของตัวเองเสียที สมองของผมปลอดภัยไปรึยัง ผมเริ่มรู้ว่าจะต้องทำอะไร ผมเริ่มคิดอย่างคนมีการศึกษา ผมไปร้านอินเทอร์เน็ต เริ่มหาข่าวคราวเรื่องการปล้นธนาคารเมื่อหกปีก่อนดู มันโยงไปถึงอุบัติเหตุของทายาทเศรษฐีดัง ภาพข่าว สภาพรถ และรายละเอียดที่ข่าวลงพาผมไปสู่อดีต ผมค้นหาประวัติของ ปวีร์ ธีส์วัสดี ข้อมูลต่างๆ ถูกเปิดเผย ลึนซุกความทรงจำทั้งหมดที่ถูกล็อกเอาไว้เปิดออกอย่างง่ายดาย ผมกลับกลายมาเป็นปวีร์คนเดิม และกลับมานั่งอยู่ตรงหน้าของคุณอีกครั้ง แต่...”

เขาทอดเสียงลง นิ่งเงียบ รอให้เธอหันมามองเขาแล้วจึงเอ่ยออกไปอย่างซัดถ้อยซัดคำและส่งความน้อยเนื้อต่ำใจลงไปใต้น้ำเสียงอย่างเต็มที่

“ทุกอย่างมันกลับไม่เหมือนเดิม”